Viktória May

Kde končia hviezdy

novela k sérii Zlatá brána

KAPITOLA 1

Niko

Buchnutie vchodových dverí ma vytrhne zo zbytočných myšlienok. Odpijem si z pohárika rumu, ktorý som si požičal od Zana. Bez povolenia. Má ma však rád, takže som si istý, že mi to prejde. A pokiaľ mu zmizne celá fľaša, je dosť možné, že si to ani nevšimne.
Zadívam sa ku krokom, ktoré sú stále bližšie. Skôr, než zbadám modrú šiltovku, odhadnem, že je to Maxen, kto sa vrátil.
"Čau," pozdravím mu.
Pohľad mu zbehne k mojej ruke so skleneným pohárom.
"Všetko v poriadku?" spýta sa s jemnou vráskou uprostred čela. Tú, tam on má stále. A je nesmierne sexy. Aspoň pre mňa. Netuším, čo si o nej myslí Izy. To mi pripomína, že by som sa jej na to mal spýtať. Teraz, keď sú konečne oficiálny pár, si môžem vyzvedanie dovoliť.
"V pohode," odpoviem.
"Fajn." Pohne sa smerom k izbe.
"Hej!" zastavím ho. "Ty vážne nevieš ako funguje bežná konverzácia? Nikto ti predsa nepovie, čo mu je na prvý pokus a už vôbec nie ženy," významne si ho premeriam.
"Už som ti predsa jednu lekciu dal," pripomeniem.
Maxen prižmúri oči, akoby sa rozhodoval, či ma má proste odignorovať a odísť alebo sa obetovať.

Pomôžem mu. “Teraz máš povedať: nevyzeráš v pohode. Piješ tu sám a slnko zapadlo len pred chvíľou,” napodobním jeho hlas, ktorý je o čosi mohutnejší než môj. “A ja na to: máš pravdu, nie som v pohode. Práve som dal kopačky idiotovi, do ktorého som sa nemal nikdy zaľúbiť.”

V momente ako moje ústa opustí posledné slovo, sa Maxen rozhodne. Na moje prekvapenie prejde do kuchyne, odkiaľ sa vráti s ďalším pohárom. Naleje si rovnaký alkohol ako mám ja a zaujme miesto oproti.

“Bude ti bez neho lepšie.” Podvihne ruku, akoby práve predniesol prípitok a hodí do seba celý obsah.

“Toto nie je vodka,” poznamenám, “rum si musíš vychutnať.” Podám mu ukážku ako na to, keď mi pomedzi pery stečie príjemná chuť na jazyk.

“Myslel som, že pre dnešok je dôležitejší účinok.” Položí prázdny pohár na stôl a natiahne sa pre fľašu, aby si dolial.

“Niečo mi ušlo? Myslel som, že s Izy ste už konečne v normále.” Ubehli dva týždne od nášho spoločného večera, počas ktorého sa uprostred vytratili a nik ich viac nevidel. Jedinou nápovedou boli stopy v snehu a Izyna správa dievčatám.

“Sme,” odpovie.

“Ale no tak,” poposadnem si a zapriem sa lakťami o kolená. “Skutočne to mám z teba ťahať ako z chlpatej deky? Vyklop to, prečo si o,” zrakom padnem k rolexkám

na ľavom zápästí. “Päť osemnásť, nalievaš druhý pohárik?”
“Práve si dostal kopačky,” odvetí.
“To je môj dôvod,” zaprotestujem, “a aby bolo jasné, ja som tie kopačky dal.”
“Tak to je lepšie.” Vypije obsah do dna.
“Takže?” neustúpim.
“Takže čo?” opätuje mi pohľad.
“Ako chceš, budem teda hovoriť ja,” napodobním ho. Priložím pohár k ústam a nechám stiecť všetko dole hrdlom. “Podvádzal ma. Nie raz a nie kvôli láske alebo tak. Jednoducho je to kus hovna, ktoré si robí čo chce, kde chce, s kým a kedy chce. Akonáhle som zatlačil, že chcem viac, než občasné dni strávené v posteli, vysmial ma.” Znovu si nalejem rum a hodím ho do žalúdka. “Povedal: časom to pochopíš, a teraz sa vráť k tomu, čo ti ide najlepšie.” Pokrútim hlavou. “Nechápem, že som nevidel aký hajzel to bol.” Zopakujem proces s rumom. “Jednu som mu vrazil, ukončil to a odišiel.”
Obývačku vyplní ticho, ktoré preruší len ďalšia runda, tentokrát poskytnutá mojou spoločnosťou. Ak pôjdeme takýmto tempom ďalej, Zanova fľaša sa onedlho vyprázdni.
“Izy budúci pondelok odchádza do Florencie,” vypadne z Maxenových úst.
“Na ako dlho?” nadviažem, nakoľko som si istý, že to nie je navždy.

“Vráti sa až v nedeľu.” Vráska na čele sa zvýrazní.
“Je to len týždeň,” podotknem, na čo sa stanem obeťou vražedného pohľadu. “Okay, chápem, tak choď s ňou.”
“Nemôžem, mám vtedy dva testy, ktoré musím absolvovať.” Vidieť Maxena zúfalého je na nezaplatenie. Ani nepredstieram, že mi nie je do smiechu, hoci riskujem, že skončím s monokľom, ktorý mal nedávno sám.
“Tak za ňou odlet v piatok po škole a v nedeľu sa vrátite, aký problém?” poskytnem jednoduché riešenie. Jeho pohľad sa sprítomní a rozžiari? Bože, keď si muža omotá žena okolo prsta, je to s ním horšie ako s dieťaťom, ktoré je plné závislé na rodičoch.
Som fakt rád, že som gay. Hoci mi trvalo kým som na to prišiel. Prvé podozrenie sa objavilo, keď som ako štrnásťročný prvýkrát stál oproti nahému dievčaťu a ani so mnou necuklo. Obaja sme to pripísali strachu zo straty panenstva, hoci som ho vôbec nepociťoval. Ona však bola staršia a skúsenejšia, takže napokon sa jej podarilo vo mne vyvolať želanú reakciu. Sex ale bol pre mňa tak trochu sklamaním. Neprinieslo mi to takú radosť, akú som očakával. Ešte párkrát som to s ňou skúsil a nazbieral skúsenosti, ale pripadalo mi to len ako mechanizmus. Neužíval som si to. Tak som to na nejaké obdobie vzdal. Vtedy mi vôbec nenapadlo, o čo ide. Až o necelé tri roky na to, som sa na jednej party ocitol v neplánovanej situácii. Jedno dievča ma po chvíli

bozkávania, stiahlo do izby a oznámilo nech počkám. Vrátila sa aj so svojim priateľom. Cítil som sa zvláštne a dosť trápne. Chcel som odísť, najmä keď to začali rozbiehať hneď pri mne, ale niečo mi to nedovolilo. Nemohol som od nich odtrhnú zrak. Lepšie povedané, od neho. Po prvýkrát sa môj penis sám od seba hlásil do služby a mne svitlo, že možno nie som nejaký antisexuálny podivín, len moje chute sú iné, ako je bežné. Vrhol som sa k nim. Moje telo prebralo iniciatívu a všetko šlo zrazu samé od seba.

Po tejto skúsenosti som začal viac experimentovať a skúšať to s oboma pohlaviami, až som si uvedomil, že to ženské nie je v mojej posteli potrebné. Nebol som bisexuál. Jednoducho len gay, ktorému dlhšie trvalo to rozlúsknuť.

“Presne to urobím.” Maxen už vyťahuje telefón z vrecka, aby si bookol letenku.

Dostanem ďalší nápad. “Vezmi jednu aj pre mňa.”

Zahľadí sa na mňa so zdvihnutým obočím.

“No čo,” dodám, “som slobodný, môžem si trochu užiť aj mimo tejto posratej krajiny, nie?”

“To môžeš, ale ja sa ti venovať nebudem. Idem tam kvôli Izy,” povie narovinu.

“Jasne, neboj, to zvládnem, oprášim taliančinu zo základky,” žmurknem. “Rezervujem si hotel, so mnou si nerob starosti, len s tebou poletím a od letiska si pôjde každý po svojom,” prisľúbim.

Prikývne. “Tak dobre.” Ťuká do displeja, kým ja prejdem do pomalšieho tempa vo vychutnávaní si rumu. “Hotovo,” zahlási, keď mu nadiktujem potrebné informácie. “Mimochodom, nemal by si radšej ostať tu? S Axelom?”

Zamračím sa. “Ten už má niekoho iného,” vyslovím fakt, ktorý ma sklamal viac, než ten poondiaty rozchod.

KAPITOLA 2

Axel

“Maj sa.” Zabuchnem dvere za Adamom. Môj nový objav. Nie je zlý. Je otvorený a zábavný. Problém je, že mi až príliš pripomína jedného človeka, ktorý by sa dal opísať rovnakými slovami. Aký je rozdiel? Na Nikových hláškach sa smejem, kým pri Adamových si predstavujem, ako ich vyslovujú o čosi plnšie pery. Presne preto som dnešné rande výrazne skrátil. Bolo už štvrté. Očakávalo by sa, že to zájde ďalej, než k debate na gauči, no nestalo sa. Chcel som. Fakt. Taký bol plán. Aj Jakubovi som nariadil, aby dnes zbalil babu a prespal u nej. Akonáhle sa však bozky začali premieňať do intímnych dotykov, nedokázal som sa uvoľniť. Nepocítil som známu iskru a túžbu, ktorej volanie by malo nastúpiť.

Cítil som sa ako totálny hlupák, keď som chaoticky vstal, odtrepal sa do kúpeľne a zavolal svojmu spolubývajúcemu, aby zabudol na predchádzajúcu prosbu a čím skôr sem doklusal. Mal som šťastie, že nenatrafil na žiadnu kočku, ktorá by lahodila jeho gustu. Od rozchodu so Sabrinou sa v tejto sfére upokojil a svoje voľby už dôkladne zvažuje.

“Takže čo, je na nič v posteli?” čelím svojmu blond spoločníkovi, ktorého vlasy sú o niekoľko odtieňov

svetlejšie než Nikove. Aj strih ma kratší. Niežeby to bolo dôležité.
Jakub je pekný chlap a má vkus, ale mne nikdy nepripadal príťažlivý. Čo je dobre, v opačnom prípade by sa mi s ním bývalo ťahšie.
“To neviem,” priznám.
Nadvihne obočie. “Čiže vtáčik nezapadol do hniezda?”
Ak by som nepociťoval zbytočnú frustráciu aj by som sa zasmial.
“Nie.” Prejdem do kuchyne a z chladničky si vezmem mexické pivo v skle.
“Tak to je mrzuté.” Sleduje ma očami, keď sa presúvam na gauč. “A dôvod?” Usadí sa vedľa.
Pohľad zapichnem do televízora, kde správy, vystriedali reklamy. “Nemal som chuť,” klamem až sa práši. Mám obrovskú chuť. Poslednú dobu mám pocit, že mimo školy, nemyslím na nič iné, len na sex. Honím si ho každý boží deň. Problém je v tom, že som nemal chuť na sex s ním.
“Tak prečo nezájdeš za Nikom, ha? Odkedy ti to vravím? Určite by ťa neposlal preč,” povie.
“Pretože má vzťah,” pripomeniem.
Jakub o tom vie od prvého dňa, keď som na túto záhadu prišiel. Potreboval som to niekomu povedať a na neho je spoľah, hoci tak niekedy nepôsobí.
“Noa? Podľa toho, čo vieme, to nebude nič vážne.”

To je môj kamoš, jemu sú pravidlá ukradnuté. Preto sa so Sabrinou rozišiel. Navrhol jej otvorený vzťah, ona ho odmietla, tak to skúsil s tým, že by si mohli sem tam nejakú babu prizvať k ním do postele. Facku, ktorá nasledovala, som zreteľne počul aj cez zatvorené dvere izby. O dôvod viac, prečo mi pripadá jeho terajšia zdržanlivosť zvláštna.
“Bohužiaľ, nie každému je to jedno,” odvetím.
“Fajn, tak najbližšie až si pozveš Adama, zatvor oči a otvor anál alebo ústa, alebo opačne, neviem ako presne to robíte.”
Prevrátim očami, ale nijak ho neopravujem. “Každopádne už potrebuješ sex, Začínaš byť nasratý a neznesiteľný.”
V tom má pravdu. Podráždenie obýva moje vnútro celých dvadsaťštyri hodín.
“Dik za radu.” Doprajem si poriadny hlt z piva.
“Pozri, ak by si bol spolubývajúca a nie spolubývajúci, ochotne by som ti poskytol pomocnú ruku,” žmurkne. “Nanešťastie pre teba, som čistokrvný hetero.”
“Aj keby si nebol,” pozriem mu do očí. “Nie si môj typ.”
“Čože?” neveriacky sa na mňa zadíva. “Ja som každého typ. Som sexy, vysoký, vytesaný a viem kurevsky dobre využívať všetky svoje nástroje. Ver mi, ešte žiadna neodišla sklamaná.” Tá jeho malichernosť.
“Gratulujem,” poviem, “hoci znieš príliš sebavedomo na niekoho, kto v posledných týždňoch spáva sám.” Otočím

debatu na neho. Je jednoduchšie rozoberať sexuálny život druhých.
“Dobrovoľne,” prenesie s významom, “dal som si menšiu očistu.”
“Prečo?” hneď ako vyslovím otázku, ľutujem to.
Jakub sa potmehúdsky usmeje. “Pretože chcem, aby si Sabrina myslela, že som z rozchodu zdrvený.”
Ostávam zmätený. “Lebo?”
“Ak by si s ňou mal sex, pochopil by si.”
Prevrátim očami. “Keď je taká dobrá, prečo si chcel otvorený vzťah?”
“To som dojebal,” pokrúti nad sebou hlavou. “Zle som ju odhadol, myslel som, že bude chcieť experimentovať. Chcel som to zachrániť trojkou, ale no, počul si ako to dopadlo.” Jeho logika ma zakaždým dostane.
“Takže teraz čo?” Položím prázdnu fľašu na stôl. “Plánuješ s ňou opäť chodiť?”
“Plánujem ju znovu vyšukať,” opraví ma, “jedna divoká noc na rozlúčku, chápeš. Potrebujem s ňou urobiť všetko, čo som chcel, ale nestihol,” vysvetlí.
“Snáď bude mať rozum a neskočí ti na to,” som úprimný.
“Vlastne, keď ma videla ako sedím sám v kaviarni a smutne ju pozorujem, kým ona sa smeje s kamoškami, tak jej srdce to obmäkčilo,” usmieva sa od ucha k uchu. “Keď som odchádzal potom, čo si zavolal, vybehla za mnou na ulicu a navrhla, že by sme si mohli znovu niekam vyjsť,” pochváli sa.

“Tak za to, čo príde, si môže sama.” Od chlapov sa dá podobný ťah vždy čakať. Viem to, sám jedným som. Len preto, že ma priťahuje rovnaké pohlavie, to neznamená, že som podobné myšlienky nikdy nemal.
“Až s ňou skončím, bude jej jedno ako sa znovu ocitla v mojej posteli.” Zabzučí mu telefón. Vytiahne ho z vrecka. “My o vlku…” nedopovie, pretože zodvihne a vytratí sa do izby.
V niečom má pravdu. Nemôžem sa donekonečna obmedzovať kvôli niekomu, kto je mimo dosah.
Siahnem po mobile a vyťukám krátku správu.

Zajtra u teba?

Odošlem ju Adamovi. Pochádza zo Slovenska tak, ako ja. Býva na jednom z domov s dvomi ďalšími študentmi. Spomenul, ale že obaja idú na celý deň preč. Najprv som odpovedal neurčito. Ale teraz viem, že sa potrebujem pohnúť ďalej.
Prehrabnem sa vo vlasoch. Stále ma šokuje, že žiadne nenahmatám. Keď ma Jakub zbadal prvýkrát, vytiahol pár sarkastických poznámok, no po chvíli uznal, že mi to takto viac pristane. Podobný kompliment som dostal aj od Adama. Ten si pochvaľoval drsnosť, ktorú mi vraj nový účes priniesol.
Pipne správa: *Jasné, príď kedy chceš, budem čakať.*

KAPITOLA 3

Niko

“Na čo si sa vôbec pripájal?” zamierim svoju otázku na môjho dokonalého bračeka, ktorý vždy vie, ako mi znepríjemniť deň.
“Kvôli tebe určite nie,” odvetí sucho. Jemu typický tón. Málokedy sa zmení, čo vie giganticky rozčúliť, keď po ňom vrieskate a on len prikývne a odpovie tým povýšeneckým stoizmom, ktorým ma tak akurát vytočí do nepríčetnosti. To bol náš najväčší rozdiel od malička. Ja emóciami kypím, kým on ledva nejaké má.
“Daj sa vypchať,” krotím slovník kvôli rodičom.
“Ste ako malé deti,” napomenie nás sestrička.
Ona dokázala so Salvatorom vždy vychádzať lepšie ako ja. Nikdy som nechápal, kde sa v nej berie toľká trpezlivosť.
Ja a Luna sme si v mnohých ohľadoch určite bližší. Stále sme šli ruka v ruke životom ako ukážkoví súrodenci, ale ona dokázala mať dobrý vzťah aj so Salvym, ako ho volá.
Raz, keď jej povedal, že ju má rád, som takmer padol do kolien. Pravda však je, že s Lunou po blízku, sa jeho citová škála zväčšuje. Tak to bolo od malička. V jeho správaní nastane drobná zmena, ktorú takmer nebadať.

“Nezabudni pre nás zajtra prísť na letisko.” Debata sa posunula ďalej. Mama pripomína Salvatorovi ich návštevu. Nezdržia sa v Londýne dlho, cestujú na tri dni.
“Nikdy na nič nezabúdam,” pripomenie braček, aká dokonalá bytosť je. Doteraz nechápem, ako mohli niekomu ako je on, povoliť študovať psychológiu.
“Už musím ísť,” vpadnem do konverzácie, aby som sa rozlúčil a odpojil. Neviem na čo naši stále trvajú na spoločných volaniach. S Lunou sa predsa vidím každý deň a za nimi pravidelne vybehnem. Nebývajú na konci sveta a firma ma sídlo v centre. No a tvár staršieho brata mi až tak nechýba.
Telefón si ponechám v ruke. Maxenovi som vravel, že si nájdem hotel, ale napadlo mi niečo lepšie.

Čau Filip, budúci piatok letím do Florencie, uvidíme sa?

Napíšem kamarátovi. Dobre, skôr známosti, ktorá ma toho v oblasti sexu naučila najviac. Je o pár rokov starší a keďže sa sledujeme na sociálnych sieťach, viem, že žije práve tam.
Spoznali sme sa, keď som mal osemnásť. Robil barmana v jednom klube. Filip je dobrodruh. Nikdy nežije dlho na jednom mieste. Jeho štýl života mi pripadá obdivuhodný. Nepochádza zo žiadnej bohatej rodiny a napriek tomu som spokojnejšieho človeka nestretol. Narodil sa v Poprade, ale jeho domovom je svet, ako vraví. No a

posledných pár mesiacov je zakotvený v historickej Florencii.
Netrvá to dlho, keď sa pripojí a odpíše.

Čau, jasan. Nehľadaj ubytko, prenocuješ u mňa.

K správe dodá niekoľko výrečných smajlíkov. Som rád, že som si na neho spomenul, bude želaným rozptýlením.

Okay, ostávam do nedele.

Informujem ho, hoci jemu to je asi jedno. Lajkne mi správu a za ňou príde selfie. V pozadí je typická stena zaplnená fľašmi s alkoholom. Barmanstvo ho teda neomrzelo.

Krátko, ale aj tak si užijeme.

Pripojí text. Ďalej hľadím na jeho fotku. Vôbec sa nezmenil. Akurát vlasy vyzerajú byť dlhšie, súdiac podľa copíka na temene hlavy. A tiež sa zdá, že mu pribudli nové tetovania na krku.
Filip nosí v sebe sexepíl, ktorý sa len tak nevidí. Letia na neho obe pohlavia a on žiadne neuprednostňuje. Hlavu mi zahrnú spomienky, pri ktorých sa mi už teraz stavia penis do pozoru.
Odblokujem rozsvietený displej. Poslal mi adresu.

Presne toto potrebujem.
Nový vzduch.
Nová krajina.
Nový partner. Aspoň na pár dní.

KAPI**TOLA 4**

Axel

“To pivo si vážne nemusel kupovať len kvôli mne.” Poukážem na Desperado v mojej ruke.
“Nechcel som ti dať žiaden dôvod na útek.” Adamove husté obočie sa zavlní. Je takmer čierne ako vlasy, ktoré sú zosvetlené melírom. Siahajú mu voľne po ramená. Ešte nikdy som nebol s chlapom, ktorého vlasy by sa dali označiť za skutočnú korunu krásy.
“Nikam som predsa neutiekol,” odpoviem a doprajem si poriadny dúšok piva.
Začínajú sa mi potiť ruky. Položím fľašu a utriem ich do sivých nohavíc.
Adam sa na ne zadíva. “Pozri, ak ťa nepriťahujem, stačí povedať. Nebudem ťa do ničoho nútiť.”
“Skôr neviem z hlavy dostať niekoho iného,” priznám.
Hollywoodsky úsmev sa rozšíri. “S tým sa dá pracovať.” Odloží bokom pohár a ja ho nechám vstúpiť do môjho osobného priestoru.
Dlaňami pristane na mojich stehnách, aby sa nimi posunul vyššie. Než si uvedomím, hlavu mám zloženú na vankúši. “Predstavuj si koho chceš,” povie mi do pier, keď rozopne kožený opasok a stiahne zips. Kusne ma spodnej pery v rovnakom momente, keď teplou rukou zájde za boxerky.

Pohladí ma. “Nech je to ktokoľvek, musím mu neskôr poďakovať za ukážkovo pripravenú hostinu.” Stlačí môj tvrdý úd a gentlemansky zaň potiahne, čím ma prinúti klesnúť nižšie a podvoliť sa.

Čierne tričko mi prevlečie cez hlavu a odhodí. Rovnako zmizne aj jeho zelené. Rukou prejdem po jemných chĺpkoch na hrudi. Adam je bežec a to vidieť aj na atletickej postave, ktorá sa skláňa k mojej. Nebaví sa so mnou. Vie, že to je to posledné, čo teraz potrebujem. Nedopraje mi žiaden priestor na premýšľanie a uvedomenie si, čo teraz robím. A s kým.

Nasaje do úst bradavku, kým rukou stále ostáva v napoly stiahnutých nohaviciach. Zatvorím oči, aby som cítil vlhké pohyby jazyka, jemnejšie aj silnejšie uhrzyznutia a nekladol príliš veľký dôraz na to, kto je ich strojcom. Lepšie povedané, kto ním nie je.

Adam sa vystrie. Otvorím viečka, aby som zbadal, ako mi stiahne nohavice.

Ležím pod ním na gauči, len v ponožkách. Môj penis je plne vztýčený a tvrdší než skala. Som tak nadržaný, že už prestávam spochybňovať toto rozhodnutie. Najmä, keď sa s úsmevom skloní a vezme ma do úst. Hlasne vydýchnem. Zadívam sa ako farba melíru, ktorá mi na okamih pripomenie Nikov odtieň vlasov, sa rozleje po mojich bedrách.

Adam odsunie predkožku a pochutnáva si na mojom žaludi ako na lahodnej lízanke.

Je fakt dobrý. Tak dobrý, že viac oči nezatvorím, aby ich vyplnila iná tvár. Viem, že to nebude potrebné. A viem aj to, že neskôr sa za to budem cítiť previnilo, hoci k tomu nemám dôvod. Tak či onak, sa rozhodnem si sex s Adamom užiť.

Uchopím ho za vlasy, pridvihnem sa v bokoch a vniknem ďalej do jeho úst. Pozrie na mňa s jasným povolením. Nezaváham a vrazím mu priamo do krku. Oči mu zaplavia slzy, ale neprestáva. Prispôsobí sa môjmu tempu a zas a znovu ma celého pohlcuje.

"Už budem," upozorním ho po chvíli, ktorá tvrá sotva pár minút. Ešte jeden príraz a vypustím mu priamo do hrdla bohatú nádielku. Nevytiahnem sa hneď von. Tento okamih mám na orálnom sexe najradšej. To, ako som ešte hlboko v ňom, kým mu moje semeno steká do žalúdka a zároveň vyteká z úst.

"Poriadne ma očisti," vydám tichý príkaz.

Adam hneď pochopí, pomaly vychádzam a on nezanechá na mne nič, než svoje sliny.

Keď je hotový, ostane na kolenách. "Si radšej dominantný," prenesie zachrípnutým hlasom. "Na to by som ťa netipoval," dodá.

"Len viem, čo mám rád." Kývnem ramenami. "A nehanbím sa za to."

Znovu sa usmeje. "Fajn, tak hovor, čo ešte máš rád?" výzvu ponechá odkrytú.

“Zobleč sa,” nariadim bez premýšľania. Adam vstane a zhadzuje postupne odev, až kým predo mnou neostane celkom nahý. Vychutnám si ten výhľad. Najmä na stoporený penis, na ktorého konci sa leskne túžba.
“Opätuješ mi láskavosť?” ukáže pred seba.
Pokrútim hlavou. “Nikdy si nekľakám.” A nikdy nikoho nefajčím. Možno je to na geja zvláštne, ale je to tak. Vyskúšal som a nebolo mi to príjemné. Nenašiel sa nik, koho by som chcel skutočne ochutnať. Okrem jedného človeka. Pre neho by som možno spravil výnimku. Adam ním však nie je.
“Prehni sa,” prstom namierim na konferenčný stolík.
“Radšej by som na to šiel obrátene,” zaváha.
“Neboj sa, nebudeš ľutovať,” neskrývam sebavedomie. Sex mi nikdy nerobil problém. Od počiatku som vedel, kto som, čo chcem a nebál som sa skúšať. To som bral na sebe vždy ako zvláštnosť. Ostražitý a možno trochu hanblivý v bežnom živote, no v sexe bez zábran.

KAPITOLA 5

Niko

“Už ma vážne začínate srať,” prehodím k osadenstvu pri stole. Konkrétne k trom párom, ktoré sú všetky v tej prvotnej fáze záľubenia a nevedia po sebe prestať hádzať zasnené pohľady.
“Dnes si akýsi podráždený,” rýpne si Darian.
A nemám byť? Obzriem sa k stolu na opačnom konci jedálne, kde sedí Jakub so Sabrinou a hádajte kto. Axel po boku Adama. Na niečom sa zasmejú.
So znechutením odsuniem tácku od seba. “Pretože ma seriete,” zopakujem a vstanem od stola. To je snáď po prvýkrát za tento školský rok, čo odchádzam sotva potom, čo som prišiel. A určite som nikdy predtým nenechal plný tanier.
Hneď ako ma ovalí zima, uvoľním sa.
Po blízku fajčí pár študentov. Vyberiem sa k nim. “Nemáte niekto cigu?” Chalan s čiernou čiapkou siahne do vrecka a jednu mi ponúkne. Požiačiam si aj oheň.
“Dik,” hlesnem a vzdialim sa.
Ostrihal sa. Vybavím si obraz vynoveného Axela. Zmenu vykonal už skôr, no naďalej si ju udržiava, čo som asi nečakal. Neviem. Predpokladal som, že niekto, kto pôsobí placho, sa nebude dobre cítiť so strihom drsného chlapca. Presne tak teraz pôsobí.

Už predtým bol fešák. Teraz je kurevsky sexy. A ja som podľa všetkého premeškal svoju príležitosť. Irónia osudu. Potiahnem si z cigarety, opriem sa o múr budovy a vyfúknem.
“Si v poriadku?” pristaví sa pri mne moja drahocenná sestrička.
“Kvôli mne si nerob starosti.” Znovu si potiahnem.
“Nikdy som ťa nevidela fajčiť,” neustúpi.
“Ani ja som ťa nevidel robiť veľa vecí,” poznamenám.
“Niko, si môj brat, vidím, keď nie si vo svojej koži. Mohli by sme spolu po škole zájsť na obed,” navrhne.
“Práve si jeden mala,” pripomeniem.
“To by som tak nenazvala,” našpúli pery.
Pousmejem sa. “Možno inokedy, mám veľa učenia.” Odrazím sa od steny a prejdem ku košu s popolníkom, kde zanechám špak.
“Veľmi chabá výhovorka Niko Sirius Rivera!” zvolá.
“Zájdeme von budúci týždeň, okay?” prisľúbim a prejdem k nej. Skloním sa, aby som ju pobozkal na líce. Pred odchodom ešte kývnem na Dariana, ktorý si udržiava diskrétny rozostup, no nie je až tak nenápadný, ako si myslí.

Axel

Počas obedňajšej prestávky som sa prinútil pozerať len na svojich spolusediacich. Teda až do momentu, keď sa Adam s nami rozlúčil a jeho miesto si vzal Maxen.
“Stalo sa niečo?” Nevidím žiaden iný dôvod, prečo by tu mal byť.
“Niko už je slobodný muž,” upriami na mňa svoj pohľad.
“Odo mňa to nevieš.” Znovu vstane a odíde, akoby tu nikdy nebol. Dokonale využil krátky moment, keď Jakub so Sabrinou šli odniesť tácky.
Niko je slobodný. Tri slová s jedným obrovským významom.
“Hej? Čo chcel?” spýta sa ma Jakub, ktorý už je sám.
“Nič,” zaklamem, “a kde máš svoju polovičku? Nemali ste si len raz užiť?” otočím.
“Ešte na chvíľu si ju nechám,” žmurkne, “a aby bolo jasné, to nič ti nežeriem.” Našťastie však nemáme čas nazvyš. On zastihne Zairu a spoločne už kráčajú do svojej fakulty, kým ja mierim na parkovisko. Posledná dvojhodinkova dejín, ktoré učí profesor s vizážou z doby kamennej, mi odpadla. Nemôžem si pomôcť, ale cestou k autu sa usmievam.
Ešte než opustím v striebornom sedane areál univerzity, vytiahnem mobil a vyťukám správu:

Sorry, ale víkendové rande ruším.

S Adamom som si síce užil, ale nič viac. Chcel som dať tomu šancu len preto, že som nechcel stáť na mieste. Teraz sa však z neho môžem pohnúť smerom, ktorým skutočne chcem.
Keď dorazím pred byt, odpoveď ma už čaká na displeji.

Rušíš definítivne alebo len teraz?

Ani nepremýšľam, keď sa prstami rozbehnem po obrazovke. *Definitívne*.

KAPITOLA 6

Axel

Ubehlo niekoľko dní od informácie, ktorú mi poskytol Maxen. No Niko sa mi ledva prihovoril. Nechápem tomu. Myslel som si, že sme si sadli, že sa mu páčim. Mal som za to, že jedinou prekážkou medzi nami, bol jeho vzťah. Bral som to a zmieril sa s tým. Očividne som sa mýlil. Inak by mi už snáď aspoň niečo naznačil, nie?
Pípne mi správa. Mama.
Vojdem do konverzácie s ňou a pustím hlasovku, čo je spôsob, akým najčastejšie komunikuje.

“Ahoj zlatko, počuj, ocko ide dnes s Dávidom na akýsi boxerský zápas do Varšavy, tak mi napadlo, že by som mohla priletieť do Prahy? Daj mi vedieť, ak ti to náhodou nevyhovuje… prečítam si knihu alebo niečo. Pa.”

Už som mame vysvetľoval, že hlasovky nie sú odkazy, ale napriek tomu presne tak nimi komunikuje. Samozrejme, verzia či mi to vyhovuje a jej alternatívny plán, sú len kvôli pocitu, že mi dala na výber. V skutočnosti to tak nie je. Ak by som ju odmietol, urazila by sa. Robí to len pri mne, ak zmení plán otec, nijak jej to neprekáža, dokonca ani u brata. Zrejme je to tým, že s nimi je stále, keďže Dávid žije rovnako v Bratislave, o

ulicu ďalej. Navyše, rovnako ako naši, aj on si založil firmu a podniká s financiami. Zdedil po nich obchodného ducha a darí sa mu nad očakávania. Ja na druhú stranu som týmto veciam nikdy nerozumel. Dokážem ich chápať ako lajk, ale moja hlava je viac kreatívna, než logická. Preto som rád, že mám ich, hoci je niekedy skutočne náročné nájsť spoločný termín, kedy by sme sa všetci videli.

“Ahoj mami, jasné, príď… daj vedieť, či po teba zájdem na letisko?”

Hneď je aj videné. Pár sekúnd sa nedeje nič, keď mi príde ďalšia správa.

“Už čakám pred bránou, o chvíľu mi to odlieta. Z letiska si vezmem taxík, už som si spravila rezerváciu vo Four Seasons, tak ti napíšem až dorazím a stretneme sa tam.”

U mamy sa vždy dá spoľahnúť na to, že už ma jasnú predstavu o priebehu udalostí. Ale ja som to mal na nej vždy rád. Keď sme ako rodina cestovali, nikdy sme vďaka tomu nečelili chaosu a panike.

Dobre, mami.

Odpíšem.

Využijem čas, ktorý mi ostáva a vojdem pod sprchu, aby som sa refreshol.
Napokon je dobre, že sa rozhodla prísť, jej spoločnosť ma rozptýli a aj zachráni od zvukov vychádzajúcich z vedľajšej izby.
Jakub so Sabrinou sem museli prísť predo mnou. Spočiatku bolo počuť len občasný smiech a film. Teraz sa to tam mení na hotové porno.

…

Rozhliadnem sa po hotelovej reštaurácii. Za jedným zo stolov pri okne s výhľadom na mesto, zbadám sedieť maminu drobnú postavu. Vlasy, ktoré si farbí do mahagónových odtieňov, má v novom strihu po ramená.
Zamyslene sa díva von oknom, kým prsty má uložené na pohári s bielym vínom.
Podídem k nej. “Ahoj, mami.”
Ihneď sa prepne do žiarivého úsmevu, ktorým je známa. Vstane a objíme ma.
“Zase si vyrástol,” podotkne ako za každým.
“Myslím, že posledné dva roky je to rovnaké,” okomentujem.
Usadím sa na stoličku oproti. Mama sa väčšinou oblieka elegantne, pretože to jednoducho patrí k jej práci. Vo voľnom čase však preferuje, ako aj teraz, široké rifle a

obyčajné biele tričko. Nikto by jej netipoval päťdesiat jedna rokov.
“Ale vyzeráš dobre,” pochváli ma.
“Aj ty,” opätujem kompliment.
“Prosím ťa, ani som sa nemaľovala,” povie, čím ma prinúti zadívať sa na pehy, ktoré som zdedil po nej. Rovnako ako hnedý odtieň očí.
“Ale máš nový účes,” nezabudnem opomenúť.
Doširoka sa usmeje. “To aj ty.”
“Pekný večer, pane, čo vám prinesiem?” pristaví sa pri nás čašník v dokonale upravenej rovnošate.
“To isté,” ukážem na mamin pohár.
“Prineste nám rovno fľašu,” poprosí mama s úsmevom, na ktorý reaguje obsluha vlastným. Vždy bola extrémne milá ku všetkým a všade. Nikdy som nechápal, ako to robí a že ju to nevyčerpáva.
“Fľašu?” nadvihnem obočie. “Neviem, či to nebude priveľa na prázdny žalúdok,” priznám. Naposledy som mal obed v jedálni a to bolo už pred šiestimi hodinami.
“Axel,” mama kriticky zažmúri oči. “Vieš, že pravidelnosť v strave je základ.” Áno, mama miluje všetko dokonale pripravené aj v jedle.
“Nestíhal som.” Skôr som na to akosi pozabudol.
“Si študent, ako nemôžeš mať čas na jedlo?” Vedel som, že u nej mi tak chabá výhovorka neprejde.

“Mal som obed,” doplním, “a potom si mi zavolala, tak som si povedal, že sa navečeriam už s tebou,” rozhodnem sa pre milosrdnú lož.
Čašník v bielej košeli nám prinesie fľašu s vínom a ďalší pohár pre mňa. Naplní ho a rovnako aj mamin.
“Môžem vás ešte poprosiť jedálny lístok?” zažiada.
“Samozrejme.” Muž mizne a o chvíľu sa objaví s jedálnym lístkom.
Poďakujeme.
Onedlho mám pred sebou bravčové líčka s batátovým pyré a špargľou.
“Dobrú chuť,” popraje mi mama.
“Vďaka,” hlesnem a pustím sa do toho.
Mame sa rozsvieti displej na telefóne. “To je otec.” Zodvihne ho do rúk a o pár sekúnd ho otočí ku mne. “Pozri, tiež práve jedia,” okomentuje.
Zrak mi padne od začínajúcich otcových šedín k bratovým hnedým vlasom, rovnakým, ako mám ja. Napriek tomu by sme nemohli byť viac rozdielni. Spája nás už len podobná výška.
Jeho pokožka je tmavšia, jedna z tých, ktoré s prvým slnkom hneď zhnednú, akoby pravidelne navštevoval solárko. Ja som úplne svetlý tip, to mám po otcovi. Pokiaľ sa počas horúcich dní nenatriem, skončím červený ako rak.

Dávid je vždy priamy a energicky. Vo voľnom čase boxuje a tomu zodpovedá aj jeho figúra. Jeho široká hruď by pohltila moju, možno aj dvakrát.
Ja som nikdy nejak neprepadol cvičeniu. Skôr ma stále chytí niečo. Chvíľu plávam, potom behávam alebo bicykľujem. Mám však dobré trávenie, takže vždy som bol štíhly. Dar od Boha. Hovorievala mi kamoška na strednej, ktorá sa sťažovala, že priberie len čo sa na jedlo pozrie.
“Pozdravuj ich,” odkážem.
Ako rodina sme vždy mali dobré vzťahy, ale najlepšie vychádzam s mamou.
“Aj oni pozdravujú teba,” odvetí, kým ja dožujem posledné sústo.
“Nedáš si ešte niečo?” opýta sa.
Pokrútim hlavou. “Nie, stačilo, vďaka.”
Hneď je pri nás čašník, ktorý špinavý tanier sprace, a keď ho uistíme, že máme všetko, necháva nás.
“Tak mi prezraď, čo ťa motivovalo k zmene?” zadíva sa mi na milimetrové vlasy.
Kývnem ramenami. “Ani neviem.”
“Hovorí sa, že keď sa ostrihá žena, je pripravená na novú etapu života,” podotkne veselo.
“A čo muž?” nadhodím.
“To asi uvidíme,” zhodnotí a odpije si z vína.
“Takže ty chceš novú etapu?” nadviažem na predošlú poznámku.

“Zdá sa, že jedna taká skutočne začne,” hovorí, “čaká ma rola svokry.”
“Dávid sa bude ženiť?”
S Alicou tvoria pár už tri roky, takže sa to asi dalo očakávať. No ona by tak významný moment určite hodila na instagram, ako to dnes robí každý.
“Budúci týždeň idú na Havaj a tam sa ju chystá požiadať o ruku, už má aj prsteň,” oznámi potešene.
Nevedel som to, ale je pravda, že s bratom sme nikdy nemali hlbší vzťah. Skôr taká klasika, v detstve veľa bitiek a hádok, ktoré sa vekom ustálili a prestali. Teraz si sem tam napíšeme alebo pošleme reelska, no je to skôr taká bežná konverzácia.
Doteraz nechápem, že som práve jemu, ako prvému, priznal svoju orientáciu. Neurobil som to ale zoči voči. Jeden večer, keď som ležal v izbe a on bol von s kamošmi, som mu napísal priznanie. Ako odpoveď mi len zaslal palec nahor.
“Tak to je super,” okomentujem, “snáď sa čoskoro dočkáš vnúčat.”
“Uvidíme, to je ich vec.” Mama v tomto nie je ako asi väčšina rodinných príslušníkov, ktorí kladú nespočetné množstvá osobných otázok, do ktorých im nič nie je. Nikdy do nás nerýpala s tým, či s niekým chodíme alebo nie a aj keď vedela, že áno, nevyzvedala o koho ide, ani nič ďalšie. A keď brat priviedol Alicu, privítala ju s otvorenou náručou a potykala si s ňou ešte vo dverách.

Za celý čas som len raz započul ako hovorila otcovi, že sa teší až aj na nich príde rad a stanú sa starými rodičmi. To bolo v období, keď jej najlepšej kamarátke prišlo na svet prvé vnúča. A hneď dve. Dvojičky.
“Dávid sa bude ženiť, už je fakt dospelý,” dodám.
“Áno,” prikývne, pričom jej očami preletí drobný záblesk smútku. “Život neskutočne letí.”
“To opakuje každý stále,” pripomeniem.
“Ak raz budeš mať vlastné deti, pochopíš to,” venuje mi vážny pohľad.
“Som gay, mami,” zdôraznim.
Prevráti očami. “Viem, zlatko.”
To, čo nepovie nahlas je, že dnes je svet plný možností. Najlogickejším by bola adopcia, ale fakt je, že ani neviem, či dieťa chcem. Neviem si to predstaviť. Na to je však času dosť. Stále mám len dvadsať jedna, kým môj brat je o sedem rokov starší.
“Dokedy ostávaš?” opýtam sa.
“Ešte som si nekúpila spiatočnú letenku,” odvetí, “teoreticky by som mohla aj do soboty, keďže zajtra a piatok máš ešte školu,” začne nahlas premýšľať.
“Na piatok už niečo mám,” načnem váhavo. “A neurážaj sa. Nie je to o tom, že by mi vadilo s tebou tráviť čas,” venujem jej vážny pohľad.
“Ja sa neurážam,” prevráti očami.
“Dobre,” poviem.
“A čo presne máš v piatok?” opýta sa.

“Ideme s kamošmi do Florencie,” vyslovím.
Maxen letí prekvapiť Izy a urobil chybu, že to riešil s Nikom. Práve on to roztrúbil a môj protest zanikol v dave nadšenia zo spoločného výletu. Na druhú stranu, možno sa mi aspoň naskytne príležitosť na rozhovor s Nikom.

KAPITOLA 7

Niko

Je štvrtok a ja kráčam univerzitnými chodbami na prednášku.
Móda ma bavila od mala. Bol som presne to dieťa, ktoré vytváralo kreácie z vlastného oblečenia. Mama mala najprv nervy, pretože som bol schopný roztrihať všetko, čo mi prišlo pod ruku a spravil tak z tričiek a riflí nenositeľné kúsky. Vzápätí sa však vždy smiala, keď som im zostavil módnu prehliadku a v mojich výmysloch ma aj s otcom podporili. Určite boli celý bez seba, že aspoň jedno ich dieťa prejavuje záujem o módu, a teda rodinný biznis neskončí v cudzích rukách. Nechcem riadiť celú firmu. To nie je to, v čom som sa videl.
Otec trávi väčšinu dní v kancelárii s číslami, na telefóne a zdĺhavými poradami, či rokovaniami.
Ja som chcel zdediť maminu kreatívnu činnosť. Ona aj s tímom navrhuje nové kolekcie a premieňa ich na skutočnosť. Lenže, môj podarený brat, samozrejme, nemyslí na nikoho, než na seba. Z ničoho nič sa zameral na psychológiu a zrazu je toto smer, ktorým v živote pokračuje. Najhoršie na tom je, že on jednoducho nechápe môj postoj. Pokúšal som sa s ním baviť na túto tému niekoľkokrát, vždy bezvýsledne. *Nikto ťa predsa nenúti riadiť celú firmu, rob, čo chceš.* To bola za

každým jeho odpoveď. On necíti žiadnu vnútornú zodpovednosť za rodinný podnik, ani vinu za to, že ho nechal napospas, hoci ako najstarší syn, práve on sa mal otcovej funkcie ujať.
Čas sa mi kráti. Až dokončím tretí ročník, dohodli sme sa s našimi a aj školou, že moja stáž bude výhradne prebiehať v módnej značke Rivera. Mama mi sľúbila, že ma zoznámi s každým jednym zákutím firmy, lenže najviac času budem musieť aj tak tráviť v kancelárii, na najvyššom poschodí.
“Čau, čo si taký zamyslený?” vytrhne ma z myšlienok Mišo, spolužiak, ktorého spoločnosť mi extra neprekáža, ale zároveň mi pripadá dotieravá.
“Premýšľam nad tým, čo si zbalím do Florencie,” odvetím a prejdem popri ňom k svojmu pracovnému stolu. Ďalšia vec, ktorá napokon nevyjde tak, ako som si predstavoval. Za to si však môžem sám. No kto mal tušiť, že ak pri obede spomeniem, kam sa Maxen chystá a že idem s ním, sa to takto zvrtne? Z nevinných slov sa vykľul skupinový výlet. Dievčatá hneď našli hotel a mňa hodili do izby s Axelom. Zahryzol som si do jazyka, aby som nespomenul, že mne hotel netreba. Neviem prečo, ale neprišlo mi to vhodné. Som však rád, že Axel zostal rovnako ticho a nenavrhol začlenenie Adama.
“Ahoj,” pozdraví ma Kamila, ktorá má stôl vedľa môjho. Je pekná, má dlhé divoké čierne kučery, opálený odtieň

pokožky a postavu modelky. Dokonca je aj milá. Prvé dva roky som bol k nej taký aj ja.
Teraz len na ňu kývnem a sústredím sa na svoj priestor. Dobre vie, že som gay, povedal som jej to už x krát a napriek tomu, po mne hádže zvodné pohľady a sem tam mi aj napíše a chce sa stretnúť. Naposledy to bolo pred dvoma týždňami. Stručne som jej vysvetlil, že ma jednoducho nepriťahuje, na to by musela mať medzi nohami penis. Očividne sa jej to nijak nedotklo. Proste pokračuje v tom, čo doteraz. Začínam si myslieť, že s niekým uzatvorila stávku, či sa jej podarí dostať ma do postele a prehru odmieta. Ak je tomu tak, rýchly sex by všetko vyriešil.
Vážne uvažujem nad tým, že strčím vtáka do vagíny len preto, aby mi dala pokoj? Hm. Zamyslím sa, nie je to zlý nápad. Vlastne by som ho do nej ani nemusel strčiť. Stačilo by ju nahovoriť na trojku s ďalším chlapom, ktorý by zamestnal ju a ja zase jeho. Ani trochu sa mi však takého nechce hľadať.
Využijem čas, kým tu nie je učiteľka a prejdem ku Kamile. Podľa jej exotickej vizáže, tipujem, že sa píše s C, ale to je jedno.
Prekvapenie sa jej zračí na tvári.
Nakloním sa a pošepnem jej priamo do ucha. “Fajn, ak chceš vidieť, aké to je s niekým, kto preferuje ďalšieho vtáka, zažiješ to.”

Odtiahnem sa, aby som zračil jej reakciu. Len naprázdno prehltne, kým sa snaží nájsť vhodné slová.
“Ak ma chceš, nájdi niekoho, kto bude chcieť nás oboch.” Zadívam sa jej na plné pery a povytiahnem jeden kútik úst. Nečakám, čo odvetí, myslím, že ešte chvíľu by jej to trvalo.
Výzva odovzdaná a teraz uvidíme, či sa Kamila odváži ju prijať alebo ma konečne nechá na pokoji. Som v pohode s oboma variantmi.

KAPITOLA 8

Axel

“Čo sa stalo medzi tebou a mojim bratom?” Nabehne k nám do bytu Luna, práve keď si balím kufor. Nepozval som ju.
“Čau,” pozdravím dôrazne, aby som jej pripomenul, že ona na bežnú slušnosť pozabudla.
“Videli sme sa na obede,” zhodí kabelku na gauč.
“A?” Nič iné mi nenapadne.
Ešte dobre, že tu nie je Jakub. Ten s nami ani necestuje na *super* výlet. Ostáva v spoločnosti Sabriny.
“Už ma nebaví sledovať ako na seba zazeráte,” odvetí rozhorčene.
“To musíme stále niečo hovoriť?” vypustím chabú obranu.
“Nie, ale teraz je niečo inak, cítiť to,” trvá na svojom.
“Rozišiel sa s ním.” Nemá význam to naťahovať a tváriť sa, že o nič nejde. Luna je navyše moja kamarátka.
“Tak preto bol taký skleslý,” povie si pre seba.
“Zrejme áno,” prikývnem.
“Počkať, ale keď už nie sú spolu, tak sa s ním konečne môžeš dať dokopy ty!” Nálada jej znovu stúpne. “Bože! A výlet do Florencie je na to ako stvorený!”
“Upokoj sa,” pokrútim nad jej prílišným nadšením hlavou. “Je to komplikovanejšie,” dodám.

“To bolo od začiatku,” namietne.
“Pozri, som rád, že tvoj vzťah klape ako hodinky, ale to ešte z teba nerobí odborníčku, dobre?”
“Veď netvrdím, že nejakou som,” zloží si ruky na hrudi. “Ale páči sa ti, povedal si mi to.”
“Nepopieram,” prejdem si rukou po hlave. “No on za mnou neprišiel Luna. To, že sa rozišli viem od Maxena, takže nemyslím, že má akýkoľvek záujem.”
“Keď už spomínaš Maxena, možno by si si mal vziať príklad práve od neho. On to nevzdal, ani keď mu Izy povedala priamo do očí, že nemá záujem,” nevzdáva sa, “čo pokiaľ viem, Niko nikdy neurobil.”
“Čo keby sme to nechali nateraz tak?” navrhnem. “Potrebujem sa dobaliť, o hodinu vyrážame.”
“Máš pravdu, necháme to na Taliansko,” žmurkne.

…

Necháme to na Taliansko. Luna túto vetu myslela celkom vážne. Po celý čas na mňa zazerá s významným kukučom, ktorý vysiela aj k svojmu bratovi. On to však ani nepostrehol.
Všetci čakáme na otvorenie letiskovej brány a Niko čaká s hlavou zaborenou do telefónu. Nemračí sa, ale usmieva. A ja dobre poznám tento konkrétny úsmev. Som presvedčený, že na druhej strane je muž. Muž, s ktorým očividne flirtuje.

Zdá sa, že až tak veľmi sa ho rozchod s niekým, koho vraj miloval, nedotkol. Na jednu stranu som rád, no objaví sa tichá obava z toho, ako rýchlo sa dokáže preniesť cez muža, s ktorým tvoril pár celé mesiace.
“Už ideme.”
Môj tok myšlienok preruší natešená Luna. Všetci vstávajú, a tak sa pridám.
“A ani nám to nemeška,” prehovorí významne Zaira, ktorá nás doslova vyhnala z kampusu, aby sme napokon na letisko dorazili nie dve, ale rovno tri hodiny vopred. Darian jej za to pri kontrole batožiny, hodil do čierneho ruksaka fľašu vody. Kvôli tomuto vtipu sme na ňu museli všetci čakať, kým jej personál prehrabe osobné veci. Nebola z toho nadšená. Na oplátku objednala v kaviarni akúsi ružovú zmes na meno Macko, čo obsluha zakričala na celé letisko. Darian si to s úsmevom prevzal a na nápoji si pochutnal, čím Zairu ešte viac otrávil. Onedlho na to sa ozvalo z rovnakej kaviarne - Myšička. Zane zakročil a nariadil Daianovi, aby si tie sprostrosti niekam strčil. Zaira ma však prekvapila, keď len prevrátila očami a šla si prevziať objednávku. Myslím, že u nej vyhrala zvedavosť, chcela vedieť, čo pre ňu Darian vymyslel. A ukázalo sa, že najlepší kamarát jej priateľa, aj za tak krátky čas, presne vie, čo na ňu platí. Čakal ju čokoládový brownie s malinami. Už keď sa ku nám vracala, bolo jasné, že má fešný angličan odpustené. Napriek tomu si pred malou chvíľou do nej znovu rýpol.

Poukázal na čas a fakt, že stále sedíme pred zatvorenou bránou. Sám som už očakával, že sa náš let posunie, no nestalo sa. Len čo Darian slová vypustil z úst, prihnali sa letušky a veci sa dali do pohybu.
“Ešteže ťa máme,” žmurknem na Zairu, “inak by sme to lietadlo len ťažko stihli.”
“Už aj ty?” pokarhá ma pohľadom.
“Nevšímaj si ich zlato.” Zane chytí svoju polovičku za ruku a spoločne smerujú k čiernovláske v tmavej uniforme, ktorá kontroluje letenky. Po celý čas niečo Zaire šeptá. Tá sa k nemu po chvíli obráti s láskyplným úsmevom a ja od nich nedokážem odtrhnúť zrak.

KAPITOLA 9

Niko

“Počkám ťa tu,” prisľúbim Filipovi.
Ešte z letiska som mu písal, že plán sa mení, keďže necestujem sám. Čírou náhodou sme sa však s kamošmi usadili v bare, kde pracuje.
Pred chvíľou k nám dorazili už aj Maxen s Izy, ktorej žiari tvár prekvapením.
Chcel som Filipa len pozdraviť a trochu pokecať, no ukázalo sa, že byť v Axelovej prítomnosti je omnoho mučivejšie, ako slobodný jedinec. Kým som bol ja tým, kto mal vzťah, dokázal som ho brať ako kamaráta a odolať pokušeniu. No keď je tým zadaným on, je to náročnejšie. A ja začínam strácať prehľad o tom, prečo som vlastne tu a čo chcem. Využiť Adamovu neprítomnosť a zbaliť Axela? Alebo si to rozdať s Filipom, pri ktorom zaručene zabudnem na všetky podobné sračky?
Obrátim do seba asi siedmy pohárik. Som opitý, ale pripadá mi, že nie dosť.
“Čo to tu stváraš?” vynorí sa pri mne Zane.
“Nie si príliš ďaleko od svojej polovičky?” zadívam sa k boxu, kde Zaira sedí práve vedľa Axela.

“Áno, pretože musím vyriešiť tvoje hovná, ktoré sa montujú do môjho života,” použije tón, ktorým ma prinúti zbystrieť.
Opätujem mu pohľad. “O čom to hovoríš?”
“O tebe a Axelovi,” ozrejmí, “pozri, mrzí ma ten tvoj rozchod.” Ani ma neprekvapí, že o tom vie, zrejme sa od mojej sestry dostalo všade. “Alkohol a náhodné flirty ti s tým nepomôžu.”
“Cez to som sa už dostal,” odvetím.
“Vidím,” poznamená ironicky, “ale preto tu nie som.”
“Môj mozog nie je v stave riešiť záhady,” odvrknem.
“Axel je slobodný muž tak, ako ty,” vysloví.
Oči mi zabehnú k spomínanému. “Randí s Adamom.”
“Už nie.” Potľapká ma po ramene a opäť sa vzdiali, aby sa vrátil k partii, ktorú som sa dnes večer chystal opustiť.
“Tak čo, ideme?” objaví sa predo mnou Filip, ktorému skončila smena.
Zadívam sa naňho a opäť na stôl smejúcich sa kamarátov. Nemyslí mi to. Doslova cítim ako moje mozgové bunky odumierajú jedna po druhej. Napriek tomu si radšej zvolím byť súdení pohľadmi, ktoré ma poznajú. “Mrzí ma to, ale musím to odvolať.”

Axel

Znovu to vyšlo na mňa. Tentokrát je to však inak. Neponúkol som sám, že dohliadnem na Nika, ktorý sa

opil do bezvedomia. Dnes som jednoducho nemal na výber.
Zdieľam s ním izbu, takže sme ho so Zanom dovliekli do postele a on potom odišiel za svojou polovičkou.
Zadívam sa na dlhé mihalnice, ktoré pokojne odpočívajú. Zrakom skĺznem na symetrický nos. Dokonale zapadá do podlhovastej tváre. Dovolím si klesnúť nižšie.
Plné ružové pery ma provokujú ešte aj počas spánku. Pokrútim nad sebou hlavou, ale aj tak neodolám. V tielku a šortkách sa prevalím na ľavý bok. Zodvihnem pravú ruku a opatrne pohladím jednodňové strnisko. Niko sa ani nepohne, a tak si dovolím pokračovať. Palcom prejdem po jeho spodnej pere. Je presne tak mäkká a jemná, ako som si predstavoval.
Možno by som si mal pripadať ako úchylák, ale je mi to jedno. Dostal som príležitosť si prezrieť tohto chlapa celkom zblízka a nemienim ju zahodiť. Kto vie, či sa niekedy ešte zopakuje?
Vedomosť pominuteľnosti tejto situácie, ma prinúti urobiť ďalší krok. Nadvihnem sa z vankúšov a skloním sa tesne nad Nikovu tvár.
“Len malý drobný bozk,” zašeptám do ticha našej hotelovej izby.
Vnútro sa mi napne očakávaním, hoci viem, že nemá k tomu dôvod. Nie je to predsa tak, že by mi Niko bozk opätoval. Preboha, veď ani netuší, že tu teraz som. Priamo nad ním.

Delí nás posledných pár milimetrov, keď sa Niko pohne. Potlačím výkrik a pristanem chrbtom na svojej strane veľkej postele. Niko sa prevalí na bok, tvárou ku mne.
“Axel?” vyjde z jeho úst prišikrtene, kým oči má stále zatvorené.
“Áno,” odkašlem si, “sme späť v hoteli. Spi.”
Nepočúvne môj návrh. Roztvorí viečka a povie: “Čo ak som ako on?”
Svojou otázkou ma zmätie. “Peter?” vyslosím meno jeho ex, ktoré mi raz priznal.
“Nie,” odvetí šeptom. “Môj brat,” vysvetlí vyčerpane a pokračuje: “Myslel som si, že som ho miloval. Petra. No rozchod s ním mi neublížil. Nie tak, akoby mal.”
Žmúrim do tmy a napínam uši, aby som zachytil, čo sa mi snaží povedať.
“Necítim nič,” dodá a pretočí sa späť na chrbát. Jednu dlaň si položí na srdce. “Nechcem byť ako Salvator. Nič necítiť.”
“Niko,” oslovím ho.
Pozrie sa na mňa.
“Ty taký nie si,” hovorím s istotou, “záleží ti na tvojich priateľoch, na tvojej rodine, na Lune,” *možno ja na mne*. Doplním v duchu. “Každý, kto ťa pozná to jasne vidí.”
“Tak ako inak mi vysvetlíš, že ma rozchod s Petrom nebolí?” aj v tme zbadám obavu a čistú úprimnosť v medených očiach.

“Možno láska, ktorú si k nemu cítil, postupne vyprchala spolu s tým, ako s tebou zaobchádzal. Možno si čakal, že skôr, či neskôr sa vaše cesty rozdelia a zmieril sa s tým ešte predtým, než sa tak skutočne stalo.”
Pokrúti hlavou zo strany na stranu a pousmeje sa. “Možno. A možno to nikdy nebola láska.” Zatvorí oči. “Ak by to bola láska, nezabudol by som na Petra za každým, keď som zbadal teba. A určite by som si pri každom stretnutí s ním, nepredstavoval tvoju tvár.”
Šokovane hľadím do pokojnej tváre, ktorej pery sa znovu otvoria. “Ale máš pravdu. Nie som bezcitný ako môj brat.”
Prevalí sa na opačnú stranu. Trvá to sotva minútu a Niko začne znovu pochrapovať. A ja teraz premýšľam nad tým, či všetko, čo povedal, je pravda alebo len opilecký mozog sa pohral s ním a aj so mnou?

KAPITOLA 10

Niko

Včera som to prehnal. Veľmi.
Pravdu, ktorú dobre viem, vo mne umocní kolízia so sprchovacím kútom. Ako idiot som stál pred sklom a snažil sa prísť na to, ako ho otvoriť. Trvalo mi hodnú chvíľu, než som si uvedomil, že tento kút je príliš moderný na to, aby mal dvere. Obišiel som sklo a vošiel dovnútra, len aby som znovu bojoval s kohútikom a teplotou vody. Tento hotel rozhodne nie je stavaný pre ľudí s opicou.
Po dlhých minútach vyjednávania so sanitou, konečne úspešne zavŕšim kompletnú rannú hygienu. S omotaným uterákom okolo bokov, sa vrátim sa do izby v tom istom momente ako sa otvoria vstupné dvere.
“Ou,” zarazí sa Axel a ostane stáť na prahu. Oči mu začnú splašene lietať po mojom tele a mne sa to náramne páči.
Povytiahnem kútik úst. “Dobré ránko.”
“Už si hore,” vysloví neveriacky.
“Áno.” Nadvihnem obočie. “Alebo by si bol radšej, ak by som sa už neprebral?”
“Nie, to nie,” odpovie a konečne sa pohne. Zatvorí dvere.
“Fajn.” Zhodím uterák.

“Preboha, Niko!” skríkne Axel zdesene a ihneď sa obráti čelom ku stene.
Zasmejem sa. “Sme chlapi, nie? Určite nemám nič, čo by si už nevidel.”
Zalovím vo svojom malom kufri. Vytiahnem rifle s bielym tričkom a boxerky. Tie si nasadím ako prvé.
“To môžeš hovoriť svojim spolubývajúcim. My sme obaja na chlapov!” odpovedá akoby mi unikala dôležitá pointa. A možno aj uniká.
Spravím presne šesť krokov, ktoré ma dovedú priamo za Axelov chrbát.
“Už sa môžeš otočiť,” prehovorím.
Moju blízkosť nečakal. Usúdim podľa rýchlosti, akou sa obráti.
Mračí sa. “Chceš mi spôsobiť infarkt?”
Cúvne, ale nemá kam. Zastaví ho historická maľba, do ktorej zaborí chrbát.
Pristúpim k nemu. Všimnem si, ako začne kmitať sem a tam po mojej tvári, kým pevne zovrie pery. Práve na nich sa utáborím pohľadom.
“Infarkt nie.” Skloním sa, aby som sa jemnučko otrel svojim nosom o jeho. “Ale taký orgazmus na ráno nie je vôbec zlý nápad.”
Pozriem sa do očí, ktoré sú temnejšie, než obyčajne. Zračí sa v nich prekvapenie, no chtíč zároveň. Samozrejme, vedel som, že ma chce. Bol to predsa on, kto to priznal nahlas. Vtedy som ho však musel

odmietnuť. Nevera nepatrí medzi moje hriechy. Aspoň nie tá fyzická. Hmatateľná. No v mojej hlave? V tej som Axela pretiahol nespočetne veľakrát. A teraz môžem konečne každú jednu predstavu premeniť na skutočnosť. Už medzi nami nestojí nič. Nikto. Žiaden Peter, žiaden Adam. Som len ja a on.

Dnes ma z tejto izby nikto nedostane.

Dlaňou ho uchopím za krk a bez zbytočných rečí zaútočím priamo na šťavnaté pery. Otvoria sa mi dokorán a ja sa ani trochu nehanbím za to, ako veľmi tohto chlapa chcem. Vyhľadám jeho jazyk svojim a pritlačím sa naň rovnako, ako aj na Axelovo telo. Penisom, tvrdým ako skala, narazím do jeho, ktorý sa tiež pýta na slobodu. Milo ma prekvapí, že Axel nie je vôbec zdržanlivý, sám si ma tlačí bližšie a prirodzene preberie dianie do svojich rúk. Doslova. Teplou dlaňou sa mi zo zadku presunie na prednú stranu boxeriek. Cez modrú látku ma pohladí a vyjde ňou nahor, ku gumičke, ktorá tvorí poslednú prekážku. Zájde za ňu. Divoko ma zahryzne do spodnej pery, keď ma zovrie prstami. A to je moment, kedy sa ozve hlasné búchanie na dvere.

“Halo!” počujem hlas mojej úžasnej sestričky.

Axel sa rýchlo odtiahne. Nepovie však nič. Hľadí na mňa s výrazom, ktorý určite zdieľam aj ja. Mám pocit, akoby som bol násilne vytrhnutý z krásneho sna, v ktorom som nevnímal nič iné.

“Niko! Axel!” kričí naďalej Luna.

“Do riti,” zanadávam. Prehrabnem si vlasy.
Rozhýbem sa, kým Axel stále stojí na mieste Natiahnem si rifle, pretože skutočne nepotrebujem, aby moja sestra videla, ako to vyzerá medzi mojimi nohami.
Zhlboka sa nadýchnem a vydýchnem. Až potom stisnem kľučku a otvorím. “Čo je? Horí?”
Podozrievavo si ma premeria. “Je tu aj Axel?”
“Áno, na záchode,” zaklamem, pretože verím, že táto jednoduchá veta ju udrží tam, kde je. Na chodbe.
“Vyzeráš vyplašene,” naďalej ma skúma.
Prevrátim očami. “Pred chvíľou som vstal, Luna.”
“Fajn, dobre, nemusíš hneď kričať,” zloží si ruky na hrudi.
“Ja nekričím,” no môj hlas je určite naliehavejší, než obyčajne. Prosto chcem, aby už vypadla a ja som mohol pokračovať tam, kde sme s Axelom skončili.
“Keď myslíš,” znovu uvoľní ruky.
Otvoria sa dvere oproti a vyjde z nich Darian. “Tak tu si,” pozrie nesúhlasne na Lunu.
“Kričala som ti, že idem za Nikom,” obráni sa a vráti zrak späť na mňa. “Tiež bol na záchode,” vysvetlí.
“Skvelé,” zhodnotím, “ešte niečo?”
“Áno, neklopala by som ti pre nič za nič. Máme lístky do galérie. Včera sme predsa o tom hovorili.” Potlačím nadávku, kým Luna ma prebodne priam výhražným pohľadom. “Neopováž sa to odvolať kvôli opici. Podobné spomienky sú pre kamarátstva dôležité,”

pokračuje, “takže vás počkáme dole na recepcii. Máte pätnásť minút.”
Otvoria sa ďalšie dvere. Tentokrát z vedľajšej izby.
“Desať,” opraví kamarátku Zaira.
Dokážem myslieť na jediné. Na čo som im o Florencii vôbec hovoril?

KAPITOLA 11

Axel

Výstavy mám rád. Obyčajne som ja ten, kto ich iniciuje. Pravdupovediac aj včera večer, keď som pozoroval ako Niko flirtuje na bare, som bol všetkými desiatimi za. Irónia života spočíva v tom, ako rýchlo sa dokáže všetko zmeniť. Napríklad teraz by som omnoho radšej stál v hotelovej izbe, než pred fotografiou ženy v pohybe. Iste, autor využil sýte tóny zapadajúceho slnka. A áno, práve tento fotograf patrí medzi moje inšpirácie, keďže ako jeden z mála, odmieta moderné služby photoshopu. No napriek tomu ku mne jeho výtvor neprehovára tak, akoby mal. Dôvod je jednoduchý. Moje oči síce hľadia na ladné krivky obalené do ľahkého hodvábu, no myšlienky sú niekde celkom inde. Tie nikdy neopustili priestory hotela.
"Dobrá fotka." Pristaví sa pri mne Niko.
Pozriem na neho. "Áno."
"Už tu stojíš dosť dlho," skonštatuje.
"Viem," odvetím.
Ďalej na seba hľadíme a ja musím uvažovať nad tým, čo presne pre neho náš bozk znamenal. Chcel si len užiť? Využil mňa, pretože som bol najbližšie? Alebo chce skúsiť niečo viac?
Otázky však ostanú uviaznuté v mojom hrdle.

“Táto fotografia je suverénne najlepšia!” Z čista jasna sa pri nás zjaví Luna. “To je Axelov obľúbený autor.” Významne pozrie na svojho brata.
“Idem si obzrieť zvyšok.” Rozhodnem sa odísť skôr, než sa stanem terčom jej dohadzovacích schopností, ktoré očividne nie sú až tak vycibrené.
Periférne postrehnem ako Luna strčí do Nika. Musím sa pousmiať. Keby len tušila, čo sa ráno odohralo, vedela by, že môže svoju snahu ukončiť. Hoci, pravda je, že Luna z nás chce ďalší šťastný párik, nie len to, aby sme si užili krátkodobé potešenie. A ja chcem to isté. Zostáva už len zistiť, čo chce Niko.

Niko

Dobehnem Axela.
Moja podarená sestrička ma doslova sotila jeho smerom a ja som sa nijak nebránil. Prečo by som to aj robil? Netúžim po ničom inom, než sa s ním niekde osamote zavrieť.
Po vstupe do galérie, som namiesto obdivovania vyvesených diel, hľadal zákutia, ktoré by boli očiam verejnosti neprístupné, no márne. Majú to tu príliš dobre strážené.
“Luna ma za tebou vyslala,” prehovorím, keď prejdeme do druhej, menšej, miestnosti.

“Viem,” odvetí Axel, kým oči upiera sa na obraz pred sebou. “Snaží sa nás dať dokopy.”
Zastane. A ja tiež.
“Fakt?” obočie mi vyletí nahor.
Axel otočí svoju tvár k mojej. Jeho výraz je jasný. *Si snáď slepý?*
Pousmejem sa. “Dobre, keď sa nad tým zamyslím, asi máš pravdu.” Hlavou mi prebehne niekoľko situácií.
“Žiadne asi,” hovorí uvoľnene, “povedala mi to.”
“A to som jej ani ja nepovedal, že som znovu slobodný,” odpoviem.
“Vie to odo mňa,” prizná.
Prikývnem. “A ty to vieš od koho?”
Kývne ramenami a presunie sa k ďalšiemu dielu.
Nemusí mi prezradiť meno. Je mi jasné odkiaľ vietor fúka. Jediný, pred kým som si vylial srdce, bol Maxen. Zaujímavé, možno Luna nie je jediná, kto sa nás snaží dať dokopy.
“To je jedno, aj tak to už vedia všetci,” poviem nahlas.
“Áno.” Znovu sa dá do pohybu, aby o pár metrov zastal.
“Mne zase prezradil Zane, že s Adamom viac nerandíš,” pokračujem.
Axel sa na mňa zadíva. “To bolo len rozptýlenie.”
“Rozptýlenie?” zopakujem. “Od čoho?”
Axelovi sa medzi obočím vytvorí drobná vráska, akoby premýšľal, čo mi má odpovedať.

“Od teba,” prizná napokon, čím ma prekvapí. Nečakal som od neho podobnú priamosť.
Nemôžem si pomôcť a musím sa usmiať ešte viac. “To mi lichotí.”
“Nie je to žiadna novinka,” odpovedá, “už dávno som ti povedal, že si ma zaujal.”
“Tak zaujal, čo?” skĺznem pohľadom k jeho perám, ktoré si priam žiadajú pozornosť. Je to ešte horšie, keď už viem ako chutia.
Axelovi stúpne do bledých líc červeň. Moje slová však odignoruje. Presunie sa k ďalšiemu kúsku.
“Vieš, že to mám rovnako.” Zastanem po jeho boku. “Od rána mi stojí a ja sa nedokážem na nič iné sústrediť,” priznám, “dnes večer chcem dokončiť, čo sme začali.” Venujem mu vážny pohľad. “Ale vzhľadom na to, že sme priatelia, budem k tebe fér. Teraz potrebujem len zábavu, žiadne vzťahy, žiadne komplikácie.”
Axel sa zamračí.
Viem, že možno znejem ako blbec, ale vážim si ho príliš na to, aby som ho zavádzal. Síce mi je Peter už ukradnutý, ale nemôžem skočiť z jedného vzťahu do druhého. Aspoň nie hneď.
“Takže, čo ty na to?” opýtam sa.
Axel po chvíli ticha súhlasne kývne. “Len zábava, ale len dnes. Raz.”
Vystrie ku mne dlaň.

Na okamih zaváham, asi som nerátal s podobnou podmienkou. Má však pravdu. Kamarátstva s výhodami dlhodobo nefungujú.
“Čo sa stane vo Florencii, zostane vo Florencii.” Prijmem nastavenú dlaň.

KAPITOLA 12

Axel

“Nerobím to často,” upozorním Nika, keď sa zosuniem na kolená.
“Nemusíš to robiť ani dnes,” navrhne.
Pri tej predstave mi je ale jasné, že musím. Máme len jednu noc a ja neurobím tú chybu, že si niečo odopriem len preto, že sa v tom necítim isto.
Fajku som nikdy nemal v obľube, no až príliš často mi táto konkrétna pozícia s Nikom, osídľovala mozog. A ak by som si ním dnes nenaplnil ústa, neskôr by som to zaručene ľutoval.
“Nenechám si to ujsť,” odpoviem tesne predtým, než roztvorím ústa a vsajem do nich vztýčený úd. Ak by bol ešte mohutnejší, neviem, či by sa mi ho podarilo obklopiť. Nikov penis je jeden z tých, ktorými by v pornopriemysle dokázal zarobiť milióny.
Pozriem do medených očí a vezmem si ho hlbšie.
Ani trochu mi neprekáža, keď sa mi o hrdlo otiera práve jeho žaluď. Tušil som to. Presne preto som trval na jednorázovke. Pre mňa by to nebola len zábava. Ani to, ako ho teraz nechám vykĺznuť, ako ho uchopím pravou dlaňou a odtiahnem predkožku, aby som sa jazykom obtočil po odhalenom mieste, ani to, nie je len zábava. Samozrejme, vychutnávam si to a viem, že tento večer si

poriadne užijem. Každú jeho sekundu. No tiež mi je už teraz jasné, že pre mňa bude znamenať omnoho viac, než kedy pre Nika.

Niko

Axel si zotrie poslednú kvapku z kútika úst, kým ja stále rozdýchavam tento zážitok. Inak sa to ani nazvať nedá. Nechce sa mi veriť, že v poskytovaní orálneho sexu nie je skúsený, pretože všetko, čo so svojou pusou robil, dokazovalo pravý opak.
“Teraz som na rade ja.” Potiahnem Axela ku sebe. Váhou vlastného tela ma zvalí na posteľ. Stisnem ho za pevný zadok, a keď jazykom znovu nájdem jeho, pretočím nás. Uväzním ho pod sebou. Sadnem si mu na brucho a narovnám sa. Žmurknem, keď sa natiahnem pre plachtu, aby som ju zroloval.
“Takto to bude väčšia zábava,” poviem. Spojím mu obe zápästia a priviažem k čelu postele.
“To sa budeš musieť mimoriadne snažiť, spútaný som už bol a nijak zvlášť ma to neoslovilo,” upozorní ma Axel a ja to vezmem ako osobnú výzvu.
“Ver mi, zmením tvoj názor,” neskrývam sebavedomie. Mal som celé mesiace na to, aby som si poriadne premyslel, čo všetko chcem s týmto mužom urobiť a ako. Viem, že na to, čo ho čaká, tak skoro nezabudne.

Odtrhnem kus plachty a s úsmevom na perách mu ňou prekryjem oči.
“Mal by si vedieť, že pre mňa je vizuálny vnem dôležitejší, než akýkoľvek iný,” oponuje, keď dokončím uzol.
“To uvidíme,” nenechám sa jeho reakciou rozhodiť. “Vlastne ty to neuvidíš.”
Spokojný so svojím dielom zíjdem zo štíhleho tela. Postavím sa vedľa postele a zrakom spočiniem na hrudi, ktorá sa pomaly nadvihne a znovu klesne. Postrehnem kvapku potu, ktorá sa kĺže pravým spodným rebrom nadol. Nespustím z nej oči, až kým sa nevsiakne do perín pod telom, ktoré sa chystám ochutnávať. Zo samotných predstáv, sa môj penis znovu prihlási do služby. Pozriem sa na Axelov, ktorý ma nedočkavo vyčkáva. Má podobný tvar ako celé jeho telo. Je štíhly, dlhý a pevný. Mimovoľne si oblížem pery.
“Niko?” ozve sa Axel a mne dôjde, že som prezeraním strávil dlhší čas, než som plánoval.
“Len som si užíval výhľad.” Spolu s perami sa mi pohnú aj nohy. Zastanem pred svojim kufrom, rozzipsujem jednu z priehradok a vytiahnem z nej suvenír, ktorý sa mi podarilo kúpiť v prvý deň. Keď som za neho platil, ani som nevedel, či ho tu vôbec využijem. Dnešná noc ale ukazuje, že sa nejednalo o zbytočnú kúpu.
“Daj mi minútku.” Niežeby sa Axel mohol kamsi vytratiť.

Vojdem do kúpeľne, kde análny kolík pre istotu umyjem. Zvolil som väčší variant a s vibráciou.
Vrátim sa na posteľ. Axel sa ma snaží tvárou nájsť aj napriek tomu, že oči má stále zakryté.
“Pripravený?” opýtam sa, hoci presne s tým sa mu chystám pomôcť.
Pomôcku zatiaľ nechám ležať na perinách. Skloním sa nad štíhle telo, vysuniem jazyk a od pupku sa ním tiahnem až k tvrdej bradavke. Uchopím ju medzi zuby a hrám sa s ňou, kým dlaňou mu roztiahnem nohy. Potom ňou prejdem po vnútornom stehne, aby som sa dostal k vztýčenému údu. Ležérne ho pohladím. Axel sykne. Samozrejme, že chce viac, ale ja sa s ním plánujem poriadne pohrať, než mu doprajem želané uvoľnenie.
Uvoľním bradavku a vydám sa k druhej. Úchop svojej ruky omotanej okolo jeho penisu, zosilním. Pomaly, veľmi pomaly prejdem dlaňou nahor a znovu nadol. Pohyb zopakujem niekoľkokrát. Penis pod mojim dotykom stvrdne ešte viac a to ma nesmierne poteší. Pustím ho a vystriem sa do sedu.
“Čo to robíš?” ozve sa Axel zadychčane.
“Zdvihni boky,” vyzvem ho. Chvíľu vyčkáva, ale napokon poslúchne.
Otvorím lubrikant, ktorý som dostal k nákupu zdarma. Vytlačím si časť do dlane a zamierim medzi polovice pevného zadku.

“Uvoľni sa,” poviem, keď odhalím otvor a rozotriem po ňom lubrikant.
“Bolo by to jednoduchšie, ak by som sa mohol otočiť,” poznamená Axel.
Pousmejem sa. “Ešte sa ťa nechystám vyšukať. Aspoň nie penisom.” Siahnem po kolíku a natriem ho gélom. Spustím najjemnejšiu vibráciu.
“Čo to je?” Axel spozornie.
Namiesto slovnej odpovede, mu kolík priložím na anál. Obrkúžim ho, ale nevojdem hneď dovnútra. Párkrát tento pohyb zopakujem, až kým Axel nie je dostatočne uvoľnený a sám nezačne hýbať bokmi v rytme, ktorý som nastolil.
“Skontrolujeme, či si dostatočne pripravený,” upozorním a dvomi prstami sa vydám na prieskum. Áno, rozhodne čaká na viac. Axel zavzdychá, kým ja dráždim jeho vnútro.
Vytiahnem prsty nasiaknuté lubrikantom a nahradím ich kolíkom. Pomaly ho centimeter po centimetri strčím do otvoru, ktorý sa ochotne rozťahuje.
“Bože,” Axelov chtíč stúpne a to ešte netuší, čo ho čaká.
Keď je vo vnútri celý kolík, pridám výkon. Nie však len o jeden stupeň, ale prejdem na najvyššiu možnú vibráciu.
“Niko, do riti!” zanadáva, pričom sa mu podlomia kolená.
Pomôžem mu a vyložím si jeho nohy na moje ramená.

“Práve teraz sa tvoja riťka pripravuje na mňa,” prehovorím, “a ja si dám zatiaľ predjedlo.” Roztvorím ústa a bez ďalších rečí, si vezmem Axela do úst.

KAPITOLA 13

Niko

Hodím tašku na zem a zvalím sa do postele. Nie preto, že samotná cesta z Florencie bola vyčerpávajúca, ale preto, že dívať sa na Axela a tváriť sa, že sa medzi nami nič nestalo, vyčerpávajúce bolo.
Ešte nikdy v živote som nezažil lepší sex. Axel ma už dobre pozná a aj ja jeho. Pritom som si myslel, že najvzrušujúcejšie majú byť noci s neznámymi. On mi však dokázal opak. A ja teraz pochybujem, či to celé bol vôbec dobrý nápad, pretože si nedokážem ani predstaviť, ako sa mám zajtra vrátiť do školy a pri obede predstierať, že je všetko ako predtým. Myslím, že to nepôjde. Vytiahnem telefón a napíšem správu.

Chcem si to zopakovať.

Axel je aktívny a veľmi rýchlo sa ukáže v chate jeho hlavička, ktorá oznámi, že číta, čo som poslal.

Nie.

Okamžitá odpoveď ma prinúti posadiť sa.

Ale no tak, obaja vieme, že to chceš tiež.

Svojimi slovami som si istý. Potom, čo naše prepotené telá zostali nevládne ležať v perinách, povedal, že je škoda, že sa to nemôže stať znovu.

Niko máme dohodu.

Nad jeho odpoveďou prevrátim očami.

Seriem na dohodu. Sme dvaja dospelí muži, prečo by sme si nemohli užívať?

To môžeš, ale nie so mnou.

Správu si prečítam znova, či ma neklame zrak. Fakt mu nerozumiem. Najprv mi prizná, že sa mu páčim, potom sa so mnou vyspí, ale len raz a odmieta to zopakovať. A vraj ženy sú komplikované.

Ako chceš…

Hodím telefón na stolík a dopravím vlastné telo pod sprchu. Zdá sa, že komplikáciám, o ktoré som nestál, sa nevyhnem.

Axel

“V pohode?”

Zodvihnem hlavu od displeja a zadívam sa na Jakuba, s ktorým sme si objednali pizzu.
“Jasné,” klamem. Musím, pretože sa mi ani trochu nechce hovoriť o tom, čo vo mne dve obyčajné slová rozprúdili. *Ako chceš*…
No čo som mal čakať? Ja som bol predsa ten, kto stanovil podmienku raz a dosť. Zrejme by som mu mal povedať aj dôvod. Čo najhoršie sa predsa môže stať?
Niko si rád robí žarty, ale nie je typ, ktorý by si uťahoval z človeka, ktorý mu prizná, že k nemu chová určité city. Nevysmial by ma, to viem, no jedno odmietnutie som už od neho dostal a vlastne aj druhé, keď mi naznačil, že teraz nestojí o žiaden vzťah. Ja ale nepristanem na sex bez záväzkov s niekým, do koho som zamilovaný.
Pred Florenciou som mohol predstierať, že to tak nie je, že som si stanovil hranicu a sme len kamaráti. Po sobotnajšej noci to už nejde. A nechcem, aby sme dopadli tak, ako skončil náš chat.
“Musím ešte niečo vybaviť,” oznámim Jakubovi a vyberiem sa von.
Môj spolubývajúci si zrejme myslí, že mi preskočilo, no musím to urobiť hneď, inak stratím odvahu a s tým aj akúkoľvek nádej.

KAPITOLA 14

Axel

Hneď ako za sebou zatvorím vchodové dvere bytu, zastanem.
“Ahoj,” pozdravím Miu, ktorá práve vyjde posledný schod.
“Čau,” odzdraví.
“Kde si bola tak neskoro?” vyletí zo mňa zdvorilo.
“V Steelke s babami,” s odpoveďou nezaváha.
“Vážne?” nadvihnem obočie a očami zletím k veľkej látkovej taške, ktorú drží v pravej ruke. “To si im tam čítala?”
“Nie je to tvoja vec,” odvrkne a tašku plnú kníh položí na zem, aby roztvorila kabelku a začala v nej hľadať kľúče.
“Nie, ale sme susedia už druhý rok,” pripomeniem, “a za ten čas som ťa nevidel vrátiť sa opitú ani raz.”
“Skvelé,” poznamená spolu s tým ako sa v jej ruke objaví farebný zväzok.
“Len som chcel, aby si vedela, že predo mnou sa nemusíš na nič tváriť.” Kývnem ramenami.
Mia zodvihne oči, ktoré môžu pôsobiť chladne, no mne vždy pripadali prázdne. Takmer za každým, keď som im musel čeliť, som mal obrovskú chuť ju objať. Aj teraz. Napriek tomu to neurobím.

“Najprv si uprac vlastný život, než sa pustíš do súdenia môjho.” Obráti sa a zapichne kľúč do zámku.
“Ako to myslíš?” zastavím jej úmysel zmiznúť za dvere s polovičnou odpoveďou.
Presunie tašku s knihami dovnútra a vráti zrak k môjmu.
“Nie je ma do toho nič, preto som bola ticho,” povie, “ale možno prišiel čas, aby si sa dozvedel, že tvoj dokonalý Niko si dohaduje trojky priamo v škole.”
Bez slova na ňu hľadím. Žeby bol tak rýchly? Správu som mu predsa poslal len pred pár minútami.
“Ako o tom vieš?” opýtam sa.
“Camilla, podľa všetkého Nikova spolužiačka, zlákala na tento experiment,” pri poslednom slove použije úvodzovky, “Eliáša, on je zase môj spolužiak a nepatrí medzi diskrétne osoby, takže o tom vie celá moja trieda.”
Prichytím sa ako tupo prikyvujem.
“Čiže to plánoval už skôr,” zhodnotím sám pre seba.
“Zrejme áno,” odvetí Mia, “pozri, možno by si mal konečne na neho zabudnúť. Čakal si na neho celé mesiace a napriek tomu, nepriletel po rozchode do tvojej náruče.”
Zaostrím pohľad a zachytím ním Miin výraz, v ktorom sa mihne, ľútosť?
“Nečakám na neho,” bránim sa, hoci sám viem, že presne to som robil.
Mia sa chystá odpovedať, no vzápätí sa zarazí a kývne ramenami.

“Je to tvoj život,” dodá tesne predtým, než zabuchne dvere a nechá ma osamoteného uprostred chodby.
Zadívam sa na displej. Je krátko po desiatej večer. Nič iné však neuvidím. Žiadnu správu od Nika, ktorou by sa pokúsil zmazať svoju poslednú odpoveď.
Možno má Mia pravdu. Niko za mnou neprišiel a ak by nás výlet do Florencie nezavrel v jednej hotelovej izbe, pravdepodobne by k ničomu ani nedošlo.
Pokrútim nad sebou hlavou. Svoj plán ruším a vrátim sa do bytu.

KAPITOLA 15

Niko

V pondelok ma na hodine znovu zastavila Kamila. Oznámila mi, že našla chalana. Trochu ma zaskočila. Už som na to aj pozabudol. No prišlo to vhod. Axel sa vyjadril jasne, nechce si to viac so mnou zopakovať, takže prečo by som podobnú ponuku odmietal? Najmä, keď Kamila vynaložila úsilie, aby našla vhodného kandidáta pre nás oboch.

Je streda, sedem hodín večer a ja som práve zaklopal na dvere bytu, ktorý je vo vedľajšom vchode toho Axelovho.

"Čau." Otvorí mi natešená Kamila. Pery jej žiaria výrazným červeným rúžom. Dlhé vlasy ju obklopujú v divokých vlnách a padajú na červené mini šaty. Sú skutočne krátke. Chýba len malý kúsok, aby odhalili pevné pozadie, ktoré sa predo mnou húpe zo strany na stranu, ako ju nasledujem. Dlhé nohy si ešte predĺžila vysokými ihličkami, ktorých odtieň ladí k šatám.

Zastaneme v menšej obývačke, spojenej s kuchyňou. Na drevenom konferenčnom stolíku stojí fľaša vína a tri poháre. Fakt si dala záležať.

Obráti sa ku mne a ja si všimnem, že nemá podprsenku. Spod tenkej látky prerážajú bradavky, ktoré si pýtajú pozornosť.

Zodvihnem zrak k jej tmavým očiam. “Som tu prvý?”
Kamila pokrúti hlavou. “Nie, Eliáš už je tu, len odbehol do kúpeľne.”
Prikývnem v rovnakom momente, ako sa otvoria dvere po mojej pravici. Vyjde z nich známa tvár. Nepoznám ho osobne, ale registrujem zo školy. Patrí k jedným z tých ľudí, ktorých si zapamätáte. Myslím, že za to môžu jeho farebné tetovania, ktoré obklopujú celý krk a ruky. Predpokladám, že siahajú aj na ďalšie časti tela, ktoré zatiaľ zakrýva oblečenie.
“Tak ty si Niko,” premeria si ma od hlavy po päty. “Nie zlé,” zhodnotí arogantne. Očividne on mňa neregistruje.
Zadívam sa na jeho piercingy v obočí a na perách. “To ešte uvidíme.”
Eliáš sa sebavedomo zaškerí, ale nič ďalšie nestihne dodať, pretože do konverzácie vstúpi Kamila. “Naliala som nám víno,” povie, “ale mám tu aj niečo tvrdšie.”
“Víno je fajn,” odvetím, ale na tom nezáleží. Eliáš ma obíde ráznymi krokmi a zastane až tesne pred Kamilou. Prevlečie si tričko cez hlavu a odhodí bokom. Mal som pravdu, aj celý chrbát mu zdobia rôzne obrazce.
“Jedine ako vypijem víno, bude z tvojho tela,” zahlási. Uchopí ju rukou za krk a pritiahne si jej tvár k svojej. Spojí ich perami, pričom jej nedopraje ani pár sekúnd na vstrebanie náhlej zmeny atmosféry. Eliáš očividne ide rád rovno na vec. A ja premýšľam nad tým čo urobiť, keď sledujem ako ich jazyky bojujú. Mám sa pridať? Asi by

som mal. Od toho tu predsa som, no nijak zvlášť sa mi nechce. *Preboha, človeče!* Okríknem sám seba. Pred mojimi očami mám hotové porno plné hlasných vzdychov a napriek tomu sa ani nepohnem. Dokonca ani vtedy, keď Eliáš roztrhne Kamile šaty a ona ostane celkom nahá.

Telo ma fakt krásne, ale so mnou jej plné prsia, akurát do dlane, nespravia nič. Za to Eliáš patrične koná. Zodvihne ju do vzduchu a posadí na stôl, vedľa nachystaného vína. Kamila sa zaprie dlaňami, kým on jej rukami roztiahne nohy a odhalí dohladka oholenú lesklú pokožku. Kamila jeho činy schvaľuje. To je jasné.

Eliáš sa vystrie a zoberie pohár vína. Priloží ho ku Kamiliným rozmazaným ústam. Dovolí sa jej trochu napiť a potom už leje tak, že celý obsah pohára steká jej štíhlym telom smerom nadol.

Eliáš sa pozrie na mňa. "To tam budeš len stáť alebo prídeš ochutnať?"

Padnem zrakom k jeho vypracovanej hrudi. Nie je čistá a hladká ako Axelova. Táto je drsnejšia a objektívne sexy. Ale aj tak sa ani nepohnem.

"Vlastne áno," ozve sa znovu chrapľák. "Ty chceš len vtákov." Rozopne si nohavice a nechá ich padnúť k zemi spoločne s boxerkami. Penis ma silný a absolútne pripravený do akcie. "Nechápem, keď sa niekto obmedzuje len na jedno pohlavie," pokračuje a rukou si prejde po penise. Hlavu skloní, aby oblízal vztýčenú

bradavku, po ktorej stále stekajú kvapky vína. “Toľko krásy a možností,” dodáva a narovná sa. “Zlato, myslím, že mu najprv budeme musieť predviesť ako sa to robí.”
Kamila sa neho vševediaci usmeje. Postaví sa, len aby sa položila na kolená a na okamih sa zadíva na mňa. “Pozri, ako sa postarám aj o teba,” prisľúbi.
Otvorí ústa, aby mi to ukázala.
Eliáš ju uchopí za vlasy, ale znovu stočí oči na mňa a žmurkne.
Obraz, ktorý pred sebou mám by ma mal určite vzrušiť, ale nestane sa. Viem, že je tomu tak z jednoduchého dôvodu a pýtam sa sám seba, čo tu ešte robím?
Nepočkám, aby som videl Eliášovú tvár, keď vyvrcholí. Namiesto toho sa stočím na päte a nechám dvojicu osamote. Som si istý, že si to poriadne užijú aj bezo mňa.

KAPITOLA 16

Axel

“Čo tu robíš?” odvetím na Nikov pozdrav.
Stojíme na parkovisku pred študentskými bytmi. Smeroval som do auta, keď ma zastavila známa silueta, vychádzajúca z vedľajšieho vchodu.
“Bol som,” Niko sa obzrie za seba, ale vetu nedokončí a ani nemusí. Od Mii viem, čo plánoval a tiež som dostatočne vnímavý na to, aby som vedel, kde býva Kamila.
“Jasne, chápem,” poviem dotknutiejšie, než by sa mi páčilo. Spravím krok do strany, aby som obišiel Nika, pričom stúpim rovno do mláky, ktorú som kvôli tme nepostrehol. *Do riti!* Zanadávam si v myšlienkach.
“Si na mňa nasratý alebo čo?” ozve sa spoza mňa.
Obrátim sa. “Nie.”
Nikovi sa nadvihne obočie pochybnosťou. “Ty si ma predsa odmietol.”
Prevrátim očami. “Vravím, že o nič nejde, tak to nerieš, dobre?”
Znovu sa chystám odísť, ale Nikove slová mi to nedovolia.
“Ak nejde o nič, tak prečo ma v škole ignoruješ? A prečo teraz utekáš?” prebodne ma medeným pohľadom.

“Nikam neutekám,” odpoviem, “idem do kina s tvojou sestrou.” Schválne vytiahnem telefón z vrecka a skontrolujem čas. “Musím už ísť.”
“Alebo by si mohol Lune zavolať a povedať, že ti do toho niečo prišlo.” Niko náhle stíši svoj hlas.
“Prečo by som to robil?” začudujem sa.
“Očividne vieš, kde som práve bol a vadí ti to, len nerozumiem, prečo si trval na jednorázovke, keď ti to nestačilo, tak ako ani mne a stále ma chceš.” O jeden krok pristúpi.
Pozriem sa na byty za ním. “Vráť sa ku Kamile a Eliášovi. To je to, čo chceš.”
“Čo?” opýta sa nechápavo.
“Nechaj to tak,” zopakujem.
Niko sa neveriacky uchechtne. “Myslíš, že ak by som si to s nimi dnes užíval, tak tu teraz stojím?”
“Ak nesplnili tvoje očakávania, náhradu si hľadaj inde,” odvrknem.
“Náhradu?” tón mu vyskočí o stupeň vyššie.. “Ani sa mi z nich nepostavil, pretože ma nezaujímajú, jasné? Ich nechcem v posteli a práve teraz ani nikoho iného. Chcem tam teba.”
Spravím krok vpred a pozriem mu priamo do očí. Hnev mi dodá potrebnú odvahu. “Chceš ma, pretože sme mali dobrý sex.”
“Len dobrý?” skočí mi do reči.
Potlačím ďalšie prevrátenie oči. “Niko,” upozorním ho.

“Fajn, prepáč, dokonči to,” slová podporí aj gestom.
“Nemôžem sa s tebou znovu vyspať, pretože to je všetko, čo odo mňa chceš, ale ja potrebujem viac, než to.”
“A čo? Chodenie do kina?” spýta sa s prihlúplym úsmevom. Zrejme mu skutočne nikdy nedošlo, čo presne k nemu cítim.
“Som do teba zamilovaný.” Jedinou vetou ho umlčím a zmažem mu úškrn z tváre. “Takže určite chápeš, prečo odmietam, čo mi ponúkaš. Buď budeme mať všetko alebo nič.” Obrátim sa a odkráčam k svojmu autu.
“A čo naše kamarátstvo?” zakričí za mnou.
Neodpoviem.
Nasadnem na miesto šoféra a vydám sa za Lunou.
Podľa všetkého, bolo naše priateľstvo omnoho krehkejšie, ako som predpokladal. Skutočne som si myslel, že jednorázovku ustojíme, ale mýlil som sa. Vtedy som si ešte neuvedomoval ako ďaleko už moje city zašli a dnes je už neskoro niečo zachraňovať. Viem, že by som to nezvládol. Sedieť s našou partiou, popíjať a počúvať historky o Nikových objavoch.

KAPITOLA 17

Niko

“A čo teraz?” rozhodím rukami do prázdna.
Potom, čo Axel odišiel, som sa nespamätal natoľko, aby som sa z toho hlúpeho asfaltu odlepil.
“Dúfam, že tá otázka nepatrila mne.”
Podkočím pri zvuku ženského hlasu, ktorý sa ozve spoza mňa.
“Mia.” Zamračím sa. “Čo tu robíš?”
Dokonale upravené obočie jej vystrelí nahor. “Bývam tu.”
“Áno, nie som idiot, ale čo robíš priamo tu?” Rukami ukážem na parkovisko.
Prebehnem ju očami, a keď padnú z dlhého hnedého trenčkotu na biele botasky, pochopím, prečo som jej prítomnosť nezachytil skôr.
“Odkedy nosíš inú obuv ako opätky?” opýtam sa skôr, než stihne odpovedať na moju prvú otázku.
“Môj šatník ťa zaujímať nemusí. Viac by si sa mal starať o seba,” odsekne.
Zadívam sa na vlastné šedé nohavice a bundu v podobnom odtieni, pod ktorou mám bielu košeľu.
“Mám na sebe to najlepšie, čo je na trhu. Značku Rivera.” Žmurknem.
Mia podráždene vydýchne. “Nemyslím tvoje oblečenie.”

“A čo teda?” pokračujem.
“Život. Všeobecne.” Pôsobí, že jej dochádza aj tá posledná štipka trpezlivosti, ktorú mala.
“O môj život si starosti robiť nemusíš,” poviem.
“Tvoj život je mi ukradnutý,” napriami sa, “ale Axel je dobrý chalan a nezaslúži si, aby sa s ním niekto zahrával.”
Tak to je novinka. Žeby ľadová kráľovná predsalen niekde hlboko ukrývala city?
“S nikým sa nezahrávam.” Spravím krok vpred. “A aj keby áno, pokiaľ viem, s Axelom nie ste nič viac, než susedia.”
Mia ma nenechá dopovedať myšlienku.
“Ak si nespomínaš, s Axelom sa stretávam aj mimo školy alebo spoločných bytových priestorov.”
“To, že sa bez pozvania ryješ, kde ťa nechcú, na veci nič nemení,” hlas mám tvrdší, ako som plánoval. Lenže aj mne už dochádza trpezlivosť a navyše sa vo mne zbiera frustrácia z momentálnej situácie, v ktorej sa nachádzam. A ani trochu netuším ako ju vyriešiť.
Miina tvár sa poskladá do ľadového úsmevu. “Urážaním mňa, nezmeníš mesiace utrpenia, ktoré si Axelovi spôsobil.”
“Čo to trepeš?” tentokrát jej do rečí skočím ja.
“A to si tvrdil, že nie si idiot,” vysloví posmešne, no vzápätí zvážneje: “Myslím, že všetkým bolo jasné ako veľmi po uši v tom Axel je, ale ty si si ho len držal pri

tele, ako čo? Ako zálohu, ak by nevyšiel plán A? Teraz už vieme, že ten stroskotal, no napriek tomu si neurobil to, v čo tvoj zamilovaný kamarát dúfal.“ Pristúpi bližšie a hoci som asi o hlavu vyšší, práve teraz, sa Mia nado mnou týči. “Nevyhľadal si ho a ani si mu o svojom rozchode nepovedal. Ak toto nie je zahrávanie sa, tak čo?”

Čelím chladnému pohľadu, ktorého farbu som nikdy nezaznamenal a ani teraz to neviem určiť, keďže vonku je už priveľká tma.

Axel je do mňa zaľúbený. Lenže to som bol aj ja do Petra. Aspoň mi to tak pripadalo. A napriek tomu, som posledné mesiace nášho vzťahu pri sexe zatváral oči a hľadel na celkom iné telo. Áno, patrilo Axelovi, ale kto môže zaručiť, že sa to nezopakuje?

“Možno sa len nechcem hrnúť do ďalšieho vzťahu,” odpovedám ostro, “tak či onak, nie je to tvoja vec.”

Nečakám na jej odpoveď. Obídem ju a zamierim priamo do svojho auta. Jediné, čo teraz chcem je, aby tento deň už skončil.

KAPITOLA 18

Axel

Lune som neprezradil nič o posledných udalostiach s Nikom, ani napriek tomu, že naliehala. Tlak prosiacich očí, som ustál. Priznávam, veľmi mi pomohlo, že sme šli do kina a ona musela v určitom momente stíchnuť a odvrátiť tvár.
Dnes je ďalší nový deň a ja som si s obedom sadol za stôl k Jakubovi, kde sedí aj Sabrina a Adam. Väčšinou to striedam, no myslím, že odteraz to už bude takto stále. Nemôžem sedieť s Nikom.
Je piatok a on mi stále neposkytol žiadnu konkrétnu reakciu na moje vyznanie. Najhoršie je, že každý sa pýta mňa na to, čo sa medzi nami deje. Moji priatelia sú omnoho vnímavejší, než by som si v podobnej situácii želal.
Jedinému Jakubovi som vyrozprával celý príbeh, pretože som vedel, že on mi nebude dávať žiadne rady. Aspoň nie také, ktoré by zhŕňali návštevu Nika. To odmietam. Ja som svoj názor vyjadril. Loptička je na jeho strane. Ako a či ju vôbec odohrá, musí rozhodnúť sám.
“Kašli na neho,” ozve sa Jakub. Zrejme postrehol kam som sa zatúlal pohľadom.

Ani som si nevšimol kedy Sabrina s Adamom odišli. Aspoňže s ním je všetko v pohode. Rozdiel, prečo naša jednorázovka nič nepokazila, je jasný. Žiadne hlbšie city.
“Rád by som,” priznám, “ale nemôžem. Nie, kým mi nedá definitívnu odpoveď.” Myslím, že presne to potrebujem. Uzatvorenie kapitoly.
“A dokedy plánuješ čakať?” nadvihne obočie.
“Dám mu ešte pár dní,” odpoviem.
“Pár dní?” zopakuje pochybne. “Axel, pozri, si môj kamoš, takže ti to poviem na rovinu. Preber sa,” hlas stlmí, aby nás nik nepočul, no naďalej je pevný. “V tichosti si vyčkával celé mesiace a teraz, keď ste obaja slobodní a on ti jasne povedal, že nemá o nič viac záujem, mieniš v tom pokračovať? Koľko šancí mu chceš dať, hm?” pokrúti hlavou a pokračuje: “Počúvaj, Niko je fajn chalan, mám ho rád, ale voči tebe sa zachoval ako kretén a ty potrebuješ z neho vytriezvieť.”
“Nič mi neurobil,” obhájim Nika, pretože je to pravda. Nedával mi žiadne sľuby, ani nádeje. Len sme sa zhodli, že budeme kamoši a že medzi nami to nemôže zájsť ďalej, pretože má vzťah. Nikdy však netvrdil, že ak ostane znovu slobodný, tak pobeží ku mne. Za to môže len moja blbá predstavivosť.
Jakub sa nakloní ponad stôl. “Presne tak. Neurobil nič, len sa s tebou vyspal a chcel si to zopakovať. Ty si mu priznal city a on čo? Veľké nič.”

Zamračím sa. Má pravdu. Ak by ku mne Niko aspoň trochu cítil to, čo ja k nemu, neignoroval by ma. Nemyslím, že to robí schválne, ale proste pokračuje ďalej vo svojom živote, akoby na všetko, čo bolo, zabudol. A to samotné mi musí stačiť na to, aby som pochopil, že toto už je ten koniec. Žiadne ďalšie slová nie sú potrebné.

KAPITOLA 19

Niko

Nemám prečo žiarliť. Tak prečo sa to, kurnik, deje?
Zovriem pohárik pevnejšie a dopijem zvyšok rumu v ňom. Po celý čas nespustím pohľad z Axela.
Stále sa neviem rozhodnúť, či som rád, že je tiež v Steelke alebo nie. Potešilo ma, že ho vidím. Najmä potom, čo odmietol pozvanie dievčat na dnešný zraz. No už menej sa mi pozdáva, na koho vtipoch sa smeje.
“To je náhoda,” poznamená moja sestrička, ktorá sedí po mojom boku.
Áno, môžeme považovať to, že sme všetci na rovnakom mieste za náhodu, ale na druhú stranu, žijeme na rovnakom kampuse, takže šanca, že sa v jeden večer rozhodneme navštíviť Steelku bez toho, aby sme si to dali vedieť, je vysoká. A v piatky tu býva takmer celá škola. Myslím, že som zahliadol aj Miine blonďavé vlasy. Nevidel som síce tvár, ale ešte som nestretol inú ženu, ktorej pramene by sa leskli tak, ako jej.
Niečo zahmkám, kým stále pozorujem ako Axel debatuje s o trochu nižším chalanom, ktorého tmavší odtieň pokožky naznačuje zahraničné korene.
“Mal by si sa s ním porozprávať,” ozve sa znovu Luna.
Zvyšok osadenstva ani nevnímam.

Čo sa to so mnou dnes deje? Obyčajne som predsa zabávač skupiny. Minimálne sa za neho považujem. Teraz len mlčím a hľadím na bar ako posratý úchyl.
“Nemám mu čo povedať,” odvetím, hoci viem, že to nie je presné tvrdenie. Skôr, neviem, akú možnosť zvoliť. Sú dve. Sám to povedal. Všetko alebo nič.
“Blbosť,” Luna pokračuje, “neviem síce, čo presne sa medzi vami stalo, keďže ani jeden z vás mi to nechce povedať,” vysloví nespokojne.
Obrátim pohľad k nej, ale na dotknutosť v jej hlase nereagujem. Počkám kým dokončí celú myšlienku.
“No ste kamaráti. Všetci sme a nemôžete sa len tak ignorovať. Čokoľvek sa udialo, musíš to dať do poriadku.”
“Ja?” zamračím sa. “Prečo si myslíš, že je to moja chyba?”
“Nazvime to intuícia,” hlesne.
Musím sa zasmiať na istote, s akou to povie.
Moju sestru zbožňujem. Kým Salvatora trpím, Luna je radosťou. Aj preto, keď sme ju pred viac ako rokom so Zanom zachránili spod rúk toho imbecila, som si sľúbil, že nikdy sa to nesmie zopakovať. Určite nebola nadšená z toho, že musí toľko voľného času tráviť so svojim bratom. Viem však, že vedela, čo mi ide hlavou a som si istý, že presne kvôli tomu, moju prítomnosť zvládala. Teraz už nemusím byť až tak obozretný. Má Dariana a hoci to nerád priznávam, som fakt rád, že práve on je po

jej boku, pretože som absolútne presvedčený, že jej za každých okolností poskytne ochranu a postará sa o jej bezpečie.
“Ľúbim ťa, sestrička,” poviem úprimne.
Lunu moje slová prekvapia. Zrejme nečakala, že ich vyslovil v tomto momente. Napriek tomu sa široko usmeje a objíme ma.
“Aj ja teba, Niko,” odtiahne sa, “a práve preto chcem, aby si šiel za Axelom a urovnal to.”
Ach. Ten jej povestný pohľad. Dokonca ani ja mu nedokážem odolať. A tak len rezignujem. “Fajn, idem.”

KAPITOLA 20

Axel

“Tak, čo chceš?” opýtam sa Nika, keď nás na jeho žiadosť, Alexander nechá samých a vráti sa ku svojim spolužiakom.
“Lune sa nepáči napätie medzi nami,” vysloví žartovne. Tónom, ktorý k nemu jednoducho patrí. No mne do smiechu nie je.
“Určite to pochopí, keď jej vysvetlíš, prečo tomu tak je,” odpoviem pokojne a priložím si fľašu k ústam, aby som si odpil z piva.
“Axel no tak,” zadíva sa na mňa výrazom, ktorým mi naznačí, že vlastne vôbec nevie, ako vetu dokončiť.
Prevezmem to teda za neho: “Toto nie je vhodné miesto, ani čas na podobný rozhovor,” poviem, keďže sa skutočne o tom nemienim baviť v bare plnom ľudí.
“Prečo nie?” kývne ramenami.
Voľnou rukou si pošúcham čelo, než mu znovu pozriem do očí. “Pretože mi očividne na tebe záleží viac, ako kedy tebe na mne.”
“To si myslíš?” nadvihne obočie do výšin, no na perách sa mu stále pohráva úsmev.
Pokývem hlavou a rozhodím rukami do strán, pretože na viac sa nezmôžem.
“Fajn,” odsekne Niko, “máš pravdu, poďme na vzduch.”

Nečaká na moju odpoveď, obráti sa a smeruje ku zadnému východu, do Zanovej uličky. Síce som ho minulý rok ešte takmer nepoznal, no napriek tomu, sa aj ku mne dostalo pomenovanie jeho obľúbeného miesta na hrátky. Som si istý, že názov pozná celá škola. Kto vie, či aj Zaira? Ale to je už jedno. Teraz už spolu píšu celkom iný príbeh a na minulosti nezáleží, hoci nikdy sa jej nezbavíme úplne. Tak, ako ja nedokážem vymazať myšlienky na noc, ktorá sa nikdy nemala stať. Ak by som mal vtedy viacej rozumu, teraz by som sedel pri stole so svojimi kamarátmi a zabával sa. Iste, možno jeden kúsok mňa by stále ulietaval a fantazíroval o Nikovi, no aspoň by som mohol snívať a dúfať. Vážne neviem, prečo som si myslel, že je lepšie vyznať sa a byť odmietnutý. Mať možnosť pohnúť sa ďalej, lenže čo ak to nechcem? Bože, ani si nedokážem predstaviť, čo bude nasledovať. Ako bude vyzerať môj život o pár minút, keď mi dá Niko definitívne košom. Do riti, mal som ostať vo vnútri.

“Nájdite si iné miesto,” prehovorí Niko hlasom, ktorý využíva málokedy. Párik študentov vysolí síce jeho smerom zopár nadávok, ale vytratí sa a zanechá nás samých.

Pofukuje studený vietor a na mojich odhalených rukách, zanechá zimomravé stopy. Napriek tomu, som za neho rád. Pomáha mi dýchať a zostávať pokojný, hoci srdce mi búši do rebier ako šialené.

Zastanem pár metrov od Nika. Dívam sa na neho a on sa díva na mňa. Obaja však zostávame ticho. A pre jeden krátky moment, mi táto chvíľa pripadá dokonalá. V hlave sa mi vynorí niekoľko možných záberov, ktoré by dokázali krásne zachytiť atmosféru medzi nami. Časť mňa ľutuje, že nemám so sebou foťák, ako v deň, keď som zväčnil intímny okamih Zana a Zairy, obklopených davom tiel. Ich večer dopadol pozitívne. A to pravdepodobne nebude dnešný prípad.

KAPITOLA 21

Niko

“Takže?” Axel pôsobí rovnako nervózne, ako sa ja cítim. Celá táto situácie mi pripadá absolútne mimo reality. To, že tu stojím práve s Axelom. V situácii, v ktorej som sa nechcel ocitnúť a k tomu v uličke, ktorá je známou zónou rýchloviek. Zdá sa, že život má lepší zmysel pre humor, než ja.
“Mal to byť len sex,” odpoviem.
Axelove pehy sa skrútia podráždením. Moje slová sa mu nepáčia. Sú však pravdivé. Presne taká dohoda padla vo Florencii.
“Nechcem ťa stratiť,” pokračujem, “možno to, čo poviem, nebude dávať zmysel, ale stretol som Miu. Sám som ostal prekvapený, keď som si vďaka nej niečo uvedomil. Ona síce nemala pravdu, ale aj tak mi rozhovor s ňou, pomohol.”
Axel trpezlivo čaká, kým sa dostanem k pointe. Vlastnosť, ktorú som si na ňom vždy cenil.
“Hovorila o tom, že si moja záloha, keď zlyhá prvotný plán,” ozrejmím a hneď aj pokračujem: “tak to ale nie je. Nikdy to tak nebolo,” hovorím ďalej a o krok sa priblížim. “Nezachoval som sa voči tebe celkom fér, s tým súhlasím.”

“Nič si mi nikdy nesľuboval, Niko,” preruší ma Axel, “tu nejde o férovosť. Jednoducho som dospel do bodu, kedy nedokážem byť viac tvoj kamarát a sledovať ako randíš s inými a ty,” na moment sa odmlčí, než dokončí: “ty to máš prosto inak. Nie všetky vzťahy sú na celý život a tak je to v poriadku,” dopovie vyrovnaným hlasom. Mňa však dostane takmer nebadateľným smútok, ktorý sa v ňom zjaví. A ja viem, že Axel robí, čo môže, aby ho predo mnou ukryl.
“Ja sa s Lunou porozprávam,” dodáva skôr, než stihnem zložiť zmysluplnú vetu.
“Tak sa maj,” obráti sa na odchod a vo mne sa okamžite spustia senzory. Nedôjdu do mozgu, ale prinútia ma k pohybu. Rýchlymi krokmi nasledujem Axela. V diaľke sa ozve hrom a na nose mi pristane dažďová kvapka, ktorú nasleduje ďalšia.
“Počkaj,” konečne sa môj nervový systém prepojí. Rukou zachytím Axelovu, ktorou sa chystal otvoriť dvere.
Prekvapene zažmurká a zadíva sa na lakeť, kde ho stále držím. “O chvíľu začne padať,” vysloví a ja musím potlačiť smiech nad všeobocnosťou tejto informácie. “Mali by sme sa vrátiť,” pozrie mi do očí.
“Ešte sme neskončili,” namietnem.
“Tak čo ešte chceš?” otočí sa celým telom ku mne. Zároveň si oslobodí ruku z môjho zovretia a vyčkáva.

Dážď je hustejší a pravidelnejší. Mal pravdu, rozhodne sa udeje viac, než slabá prehánka.

“Ja,” začnem, no hlavu mám prázdnu, tak ako asi ešte nikdy v živote. Nie je to o tom, že by som nevedel, čo mu chcem povedať, ale všetky vysvetlenia mi miznú z mysle pri pohľade na oči, ktorých prvotná povrchnosť, sa premieňa na ďalekú hĺbku. Strácam sa v nej tak, že zabúdam, kde práve teraz som. Zabúdam, prečo sme sem prišli a prečo sa vôbec hádame.

Skĺznem pohľadom k perám, na ktorých pristane dažďová kvapka a ja si uvedomím, že jej závidím. Nachádza sa presne tam, kde chcem byť ja. Teraz, zajtra a každý ďalší deň.

Možno mala Mia skutočne pravdu, keď ma nazvala idiotom. Pretože len idiot nechápe, čo má po celý čas pred sebou.

Axel sa votrel do mojich myšlienok, už keď som bol vo vzťahu s niekým iným a nikdy ich neopustil. Nikdy ho v mojich predstavách nik nenahradil. Možno je moja obava, že sa to stane, oprávnená. Možno sa to raz môže skutočne naplniť. Neviem. No s určitosťou viem, že práve v tomto momente na tom nezáleží.

“Nemôžem ťa stratiť,” zopakujem šeptom, ktorý si nie som istý, či Axel počul cez silný dážď, ktorý na nás dopadá.

Obaja sme premočený, no napriek tomu sa Axel viac nesnaží odísť a ani ja. Mal pravdu. Potrebovali sme byť

sami. On si myslel, že sa ho chystám odmietnuť, ale to nemôžem. Konečne som to pochopil. Došlo mi to v momente, keď sa chcel Axel vrátiť dovnútra a zavrieť za nami dvere. Definitívne.

“Všetko,” poviem a vlastným telom zatlačím Axela na dvere. “Vyberám si všetko.” Bez váhania obklopím jeho pery svojimi a spojím nás bozkom, pre ktorý som sa mal rozhodnúť už dávno.

Axel je *môj iný*. Od samotného začiatku ním bol.

EPILÓG

Svadba…

“Neverím, že tento deň nastal,” prehovorí Niko, ktorého tvár odráža údiv v hlase.
Musím sa zasmiať. “Každý má predsa právo na lásku.”
A ja o tom viem svoje.
Napriek všetkej neistote, ktorá ma obývala celú výšku, sme tu. Ruka v ruke. Bok po boku. S obrúčkami na rukách.
Od našej svadby uplynuli už dva roky. Ani nás neobišlo klišé na výlete Amerikou a rozhodli sme sa do cesty zahrnúť Vegas, kde sme si povedali svoje áno.
“Každý áno, on nie,” odpovedá moja životná láska. “Navyše, on ani nemá mať akékoľvek city. Má to potvrdené papiermi,” dodá.
Zrazu sa na nás ocitá tvrdý pohľad. “Počujem vás.”
“No a?” zaraguje Niko. “Hovorím len pravdu.”
“Salvy!” miestnosť pretne veselý hlas. Luna si to ani nemohla načasovať lepšie. V bordových šatách, ktoré jej zvýrazňujú zaguľatené bruško, vyzerá ako hviezda. Žiari.
Sledujem ako objíme svojho brata.
“Už sme sa videli,” namietne, no napriek tomu si sestru privinie do náručia.
“Neverím, že tento deň nastal!” zavíska Luna radosťou, keď sa odtiahne.

“Práve sme hovorili o tom istom,” pritaká Niko. Ja len prevrátim očami a buchnem do neho, aby už s tým prestal. Pritom človek by povedal, že teraz, keď už majú so Salvatorom vzťah na poriadku, by svojmu bratovi nevenoval nič, než podporu.
“Sklapni,” odsekne najhrozivejší z rodu Rivera.
“Stačí!” pridá sa k nám žena, ktorá tieto tri stvorenia porodila. Vážne ju obdivujem, ako to s nimi celé tie roky zvláda.
Dnes svoju pozornosť upriami na najstaršieho syna. Všimnem si, že sa jej oči zalejú slzami, keď svojho ho pohladí po tvári. Očakávam, že ju zastaví alebo vysloví nejaký zo svojich obvyklých komentárov. Vykoná však niečo celkom iné. Niečo, čím zanechá v šoku aj mňa. Objíme ju. Umlčí tým všetkých. Vrátane Nika. Pocítim ako sa ma tiež zmocní dojatie. Myslím, že to najvyšší čas ísť.
Odkašlem si. “Tak ja idem… tam.” Ukážem na dvere, ktorými sa vychádza do chodby a ňou na nádvorie, kde sa hlavná časť svadobného dňa odohráva.
Niko mi ešte venuje rýchly bozk a potom ich už nechám osamote. Zamierim za svojimi kamarátmi, ktorí už sú usadení v laviciach. Ani jeden z nich si nechcel túto udalosť nechať ujsť a mali šťastie, že o Slavatorov zoznam hostí sa postarala Luna.
“A princezná?” opýta sa Darian.

“Ide za svedka,” pripomeniem. Rovnako ako Niko, aj ona má dnes túto čestnú úlohu.
“Mohla počkať aj tu, nie? Veď papiere sa podpisujú na konci,” ofrfle.
“Začínaš byť neznesiteľný,” prevráti nad nim oči Zaira.
“Svedkovia prichádzajú na obrad so ženíchom a nevestou. Teda pred nimi,” poviem.
“A potom bude Luna sedieť tam,” doberá si kamaráta Zane, keď ukáže na pripravené stoličky.
Darian sa zamračí ešte viac. “Mal som ísť za svedka aj ja.”
Zaira má pravdu. Je nemožný. A odkedy sa dozvedel, že Luna čaká malú princeznú, je to s ním tisíckrát horšie.
“A komu?” podotkne Maxen.
“Nie si so Salvatorom ani kamarát,” dodá Izy.
“Som jeho jediný kamarát,” oponuje Darian.
“Si jeho švagor,” pridá sa Jakub, “to sa neráta.”
“Ani Niko nie je jeho kamarát,” pokračuje.
“Ale je jeho brat,” odseknem snažiac sa ukončiť túto nezmyselnú debatu.
“Fajn, tak nemala ísť za svedka Luna,” odvetí.
Pokrútim hlavou a pošúcham si čelo. Toto nemá zmysel.
Ako na zavolanie sa jemná hudba v pozadí zmení na melódiu, ktorá nám oznámi, že svadba sa presúva do svojej najdôležitejšej časti.
Najprv prichádza Luna spoločne s Nikom a za nimi ženích v spoločnosti svojej mamy.

Každý môže mať na Salvatora názor, aký chce, ale jedno mu nikto nikdy nevezme. Sebavedomie, s akým sa uličkou nesie. Akoby mu patrilo všetko a všetci. A o chvíľu, k nemu predsalen niekto patriť bude.
Pozriem sa na nevestu, ktorá už stojí na začiatku svojej ďalšej životnej etapy. Z Mii Sinclair sa o pár minút stane Mia Rivera.

KONIEC